

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

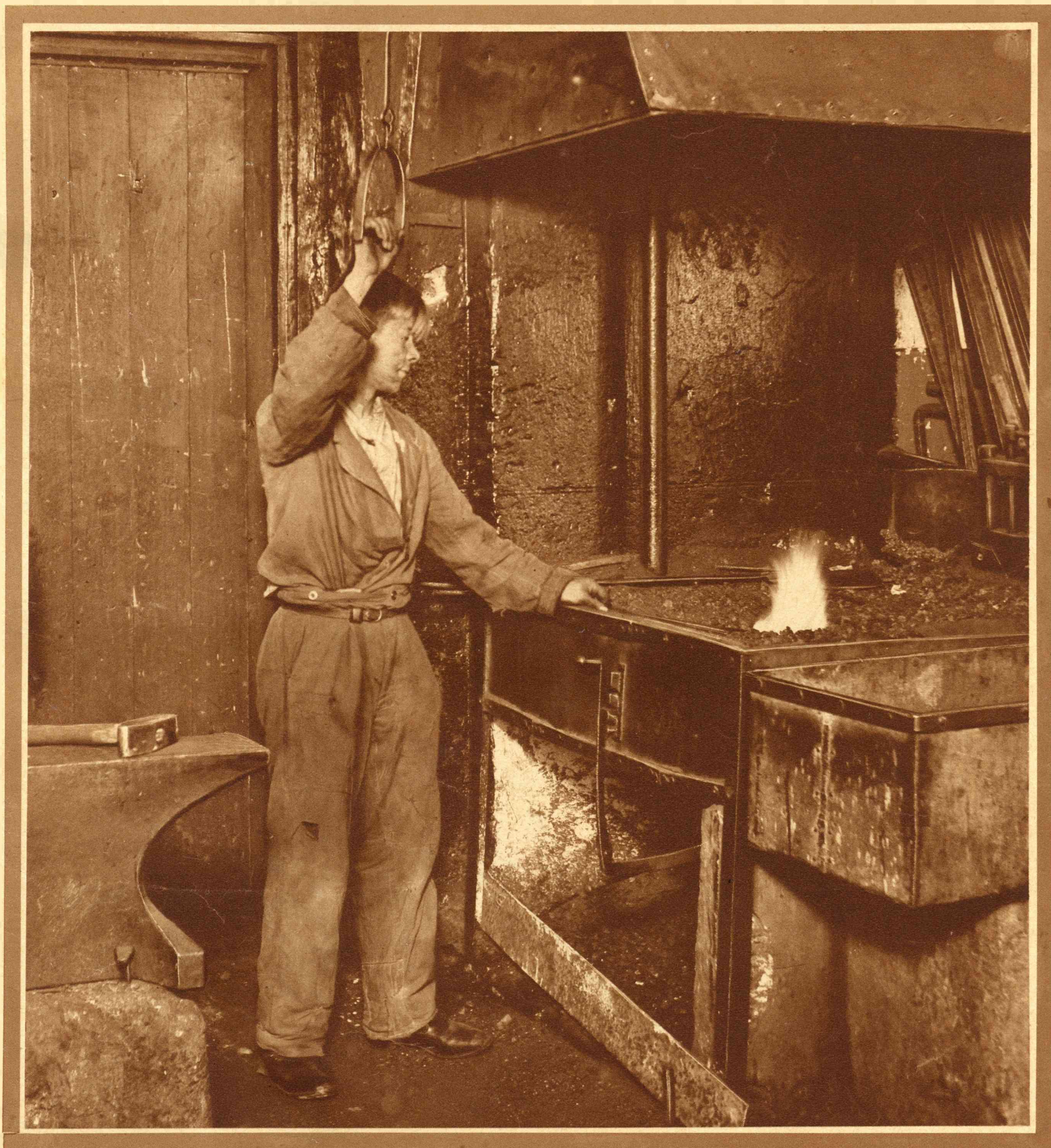
16 OCTOBER 1929 - No. 3

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

*Dit plaatje maakten wij in het
Voogdijgesticht „St. Jozef” te Heer,
maar wij met onzen cameraman een*

AAN HET VUUR

*bezoek brachten en waarvan wij u
deze meek op onze middenpagina's
iets meer vertellen en laten zien.*

BRIEVEN VAN DRÉ

Ulvenhout, 6 Oct '29.

Menier.

Zemmen weer aan de klok leggen te prutsen amico. Om haalf zes gaat de laamp op en is veur ons d'n kalme tijd weer gekomen. Me gaan nouw blokskes zagen veur d'n hèèrd, pepkes roo-

ken, in 't kort: zo'n bietje aan-keutelen.

De boomen krijgen polleka-kopkes; ze worren kaal! Zemmen uitgeschoren nekskes, mee hier en daar 'n pinneke zoas sommige ouwe dames onder m'n klaanten, die er 's mergens in d'ren hansjop net uitzien as 'nen afgefreten boerekool. Keb er één bij, — as die 's mergens van mijn de gruuntes aannimt, dan hè 'k moeite om gin „menier” teugen d'r te zeggen. Da's dan net 'nen perfester-op-vakaansie. Maar ik wou 't over de boomen emmen en dan mot ik zeggen: de klad zit erin. De zomer — 'n schoon frummes, — is aan 't aftakelen en 't is net, of er mee elk blaaike dat er van de boomen warrelt, weer 'nen taand uit Medammeke Zomer d'ren mond vaalt.

Op d'n oogenblik emmen 't ier verdullemes druk. 't Leste wa naar binnen kan, da ga nouw naar binnen. Kuilen maken veur d'èrpels, d'èrpels rooien en binnenhalen veur d'n eersten tijd; kuilen maken veur d'n pulp die me heelegaar van de suikerfabriek motten gaan halen bij d'n Emmer, — affijn, te veul om allemaal op te noemen.

Ja, amico, die pulp-boel is 'n karwei-ke da-d-èlk jaar weer werom komt. Zoo gauw as de eerste blaaiques aan 't vallen zijn, tegelijk mee de rengelbuiën van 't najaar, dan halen me pulp. Da dn zijn de wegels zoo glad en zoo glibberig as... as... affijn as oewen rooien zakdoek as ge verkouwen zijt. Dan let d'n slèk en de pulp mee de dooie blaaiques over d'n weg om er grif oewen nek over te breken. Dan mot ik snotverdikkoppes oppassen da' k m'n pèrdje schèrp zet, waant z'n beenen glijen 'm hapseluut onder z'n... laat ik zeggen: z'n stèèrt uit! Dan ruuken de wegen naar rottend blärenloof mee zuute pulp, slèk en pèrdevijgen. Da's de echte, de deurdringende herfstlocht die dan over de buitenwegels kronkelt. Dan is d'n winter in aantocht; dan ruukt 'm komen! — En ge kunt 'm ok heuren! 's Nachts, as ik mee Trui in de veeren leg, dan heuren me 't buiten allemaal spoken, jong!

Dan rauschen de takken over ons pannen en teugen de ramen aan, da-d-hooren-en-zien vergaat. Dan flút de stürm in de schouw dat de tocht over de plevuizen sliert. Dan kan 't te keergaan, da-d- onzen hond aanslaat somtijden. En as dan de druppels, als knikkers zoo groot, teugen de blinden patsen of ze 'r mee steenen teugen gooien, dan stikt Trui 't kerske wel 's aan, maar dan schürk ik m'n eigen lekker onder de dekens en denk bij m'n eigen: lot ze buiten maar dorschen. As 't heel erg wordt krijg ik dan wel 's 'nen douw in m'n rug van m'n vijftig serpent.... eh persent.

Ja, amico, de winter kom net op de wereld as of ie 'k weet nie wa te brengen heet! Of ie 'n verlossing, 'n heil veur de menschen is, zo'n spektakel mokt ie. Holle vaten klinken

't haardste, da ziede zelfs daarvan! Maar laat ik nouw nie leggen te schellen: 'k ben best kentènt da-d-et strak 'n bietje vastige r worren gaat in ons bedrijf.

'n Kraantje, 'n kommeke koffie, 'n pepke, 'n lekker houtvuurke, — m'n lieveke wa wilde nog meer....

'n Steuvig gedoeike, da teugen 'n stotje kan van d'n winter, — 'n borreltje op z'nen tijd, de fiestdagen mee worstenbrood en bier — ollee lot ze maar kammen die gin haar emmen.

Waant ons gedoeike sta steuvig op z'n pooten, jong. 't Is gin medèrn bouwseltje da-d-as 'n peperkoekhúske in mekaar sallemmaandert as onzen lieveneer ierboven 'n bietje haard uitblaast van z'nen arbeid.

Keb kennissen in de stad, die wonen in zo'n lief-medèrn-haartestiek gedoeike en 't hiet: *viela Trenstop*. (Teugenswoorig hiet alles „viela”, zoas elk getrouwd wefke „mevrouw” hiet!) Keb al gezeed teugen m'n kennissen: „ge mot die *viela Trenstop* maar omkeeren! Dan bende dichter bij de waarheid, — noemt 'm maar *Polsnert!*” Waant as m'nen amico, die daar in die *viela* woont, 'n spijkerske in d'n muur slaat om 'n spiegeltje of 'n aander prulleke aan op te hangen, dan spijkert ie z'n buurvrouw in d'r.... 'k zal maar zeggen: *rug!* As 't nachts rengelt, dan leet ie mee de pèrepluu op in bed. As 't ie niest, dan vallen bij de buurvrouw de popkes van de schouw en as 't er ierbuiten 'n bietje wind staat, dan waait bij hum bekaamt de illectrieke laamp uit! — Z'n ramen staan dwars in d'n gevel en 't inteerejeur is net geverfd as 'n biejoskoop.

'n Verduvelt gezellig húske, amico. 't Is jammer da z'n huisnummer nog nie No. 100 is! As ge 'n bietje haard licht, val 't behangsel van d'n muur en elke week mot ie 't gras gaan knippen tusschen spleeten van d'n vloer. Zemmen dan ok d'ren stofzuiger omgeruild veur 'n gras-snijmasjientje!..

Da's 'n *viela* volgens d'n medèrnen stijl. Gebouwd deur 'n arsjetèk mee 'nen fleweelea jas

aan en 'nen grooten baard aan z'n gezicht, waar ge de kunst mee 'n kolenschup af kunt scheppen!

'k Ben benieuwd of ze nouw deus week de kermis op gaan bouwen. 'k Heur d'r zoo nie veul van. Keb wel g'eurd da z'm nie deur wouwen laten gaan vanweges de pokken in 't Laand. Maar da zouw nouw toch wezelijk 'n echte pokkeboel worren, amico! Wemmen ier gin pokske te bespeuren g'ad. Gin eentje, van nog gin vliegenschitje grootte. De leste kermis jong, emmen nog zo'n lol g'ad, ee, d'n Blaauwe en ik. Keb toen op d'n kop-van-Jut geslagen, éenen keer maar. Hoe 't zoo kwam, ik weet 't nie, maar ik sloeg Jut z'n kop aan flarren. 'n Scheur dwars over z'n harsenpan. „Die is kepot,” zee d'n dirrekteur van d' onderneming.

„Is dà waar?” — vroeg ik, (ge mot oew eigen altijd goed ouwen in zo'n geval, amico!)

„Wa mot da nouw?” zee d'n baas.

„Nen nuuwen kop aanschaffen, jong,” raaidde ik 'm, „waant hij lijkt mijn vèr òp!”

„En de centen,” vroeg ie.

'k Zee: „witte wa ge doet, — plotst 'n advertentie en ge vraagt veur 'n *oew bedrijf* (daar liegde gin letterke aan) 'nen mede dirrekteur; Vakkennis gin vereischte, maar tienduuzend in de affaire kunnende steken! Da doen ze teugenswoorig allemaal, as ze geld noodig emmen. En dan mot 'r bovenzetten: „Levenspesisie,” mee de vetste letters die ze aan de kraant emmen!”

Ik ben nouw maar benieuwd of ie van 't jaar d'r weer staat mee 'nen nieuwen kop-van-Jut! 'k Haai 'm dirèkt aan kruimels, maar conditioneer dan eerst aandeel in de winst! En dan vragen me naar 'nen nuuwen President Commesaris veur 'n veraanderingske. Ik eb 's iemand gekend die had ok zo'n advertentie geplotst en toen ie 'm 'saves in de kraant zag staan, vond ie 'm zoo schoon, dat ie 'r *zelters* op schreef. Hij is toen nie aangekomen. Gin centen genogt.

Amico, ik schei d'r af. 'k Gaai vanavond vruug naar bed; mergen is er 'nen hoop te doen. Gruuntewagel, erpels uitdoen, pulprijen, — ik kruip vruug in de krullen.

Ontvang as altijd veul groeten van Trui en gin horke minder van oewen

toet a voe
DRÉ.

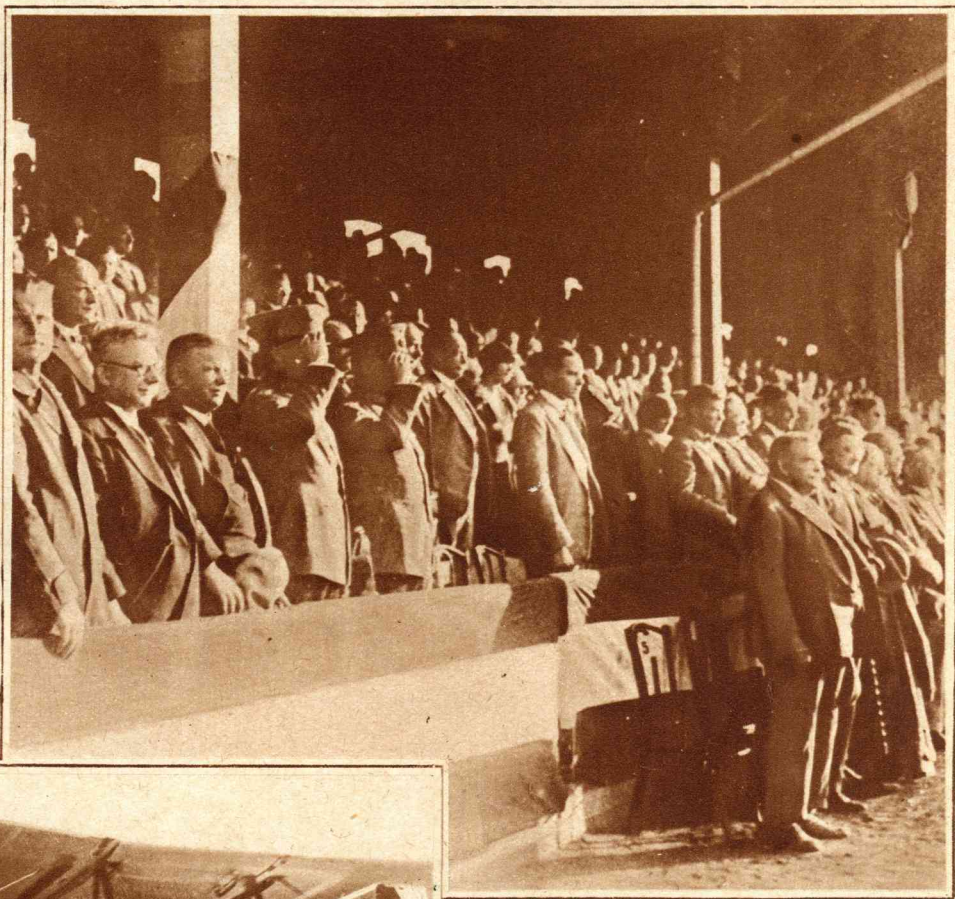
NIEUWS UIT ONS LAND. Te Rotterdam, in den polder Blijdorp is een afschuwelijke moord gepleegd op het 10-jarig Marietje van Ors. Op 't oogenblik weet men nog niet wie de dader is, doch de geheele bevolking helpt als 't ware mee om den laaghartigen dader te vinden. Hierboven de plek waar het lijke werd gevonden. Met een zeildoek is het afgedekt. Een werkman der gemeente is bezig het hooge struikgewas te maaien om de politie het zoeken naar „stille getuigen” gemakkelijker te maken. Inzet: het slachtoffer, de 10-jarige Marietje van Ors.

NIEUWS UIT HET BUITENLAND

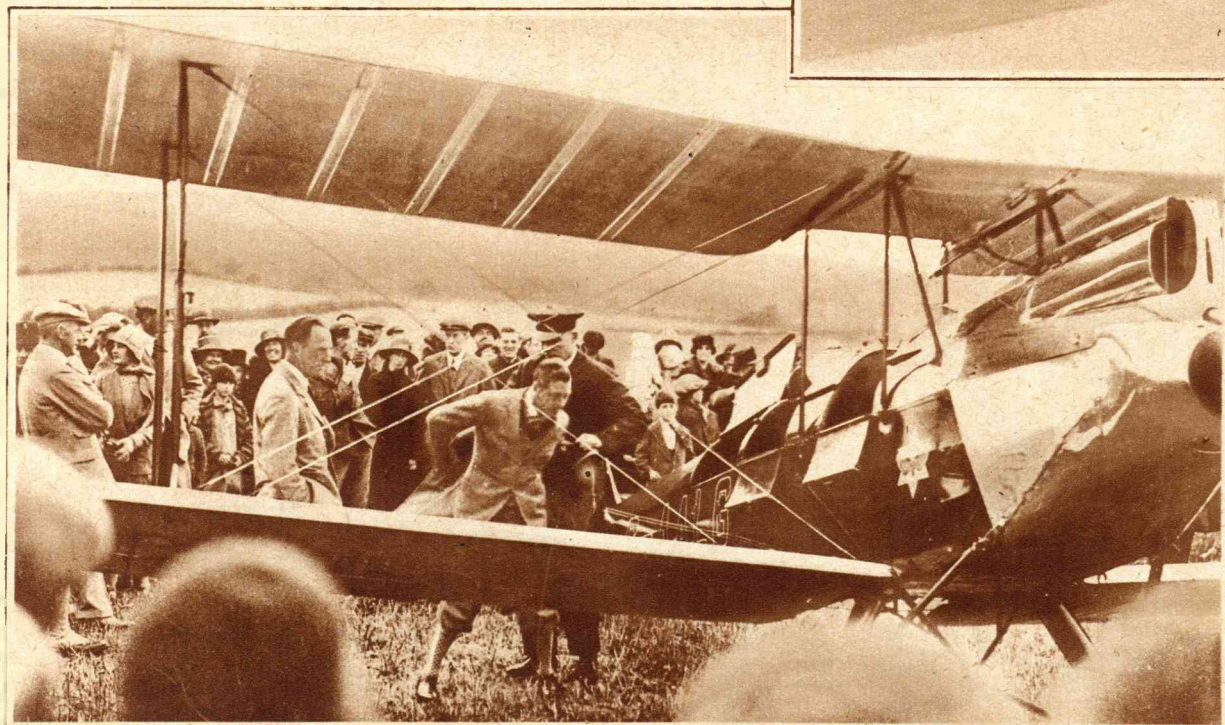
Hiernaast: De oude pontonbrug Keulen—Mülheim wordt opgeruimd, aangezien er vlakbij een nieuwe brug gebouwd is.

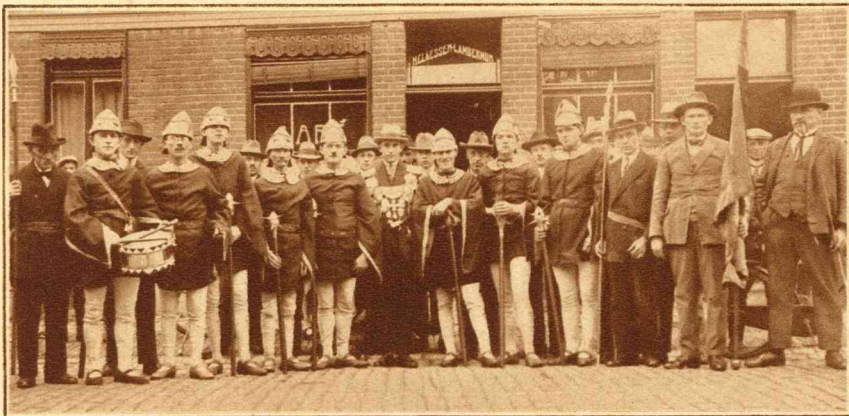
De Fransche recordliegers Costes en Bellonte, die eerst als vermist beschouwd werden en thans in China gevonden zijn, hebben het record geslagen van de Italianen Ferrari en Del Prete. Zij hadden aan één stuk een afstand afgelegd van 7840 K.M.

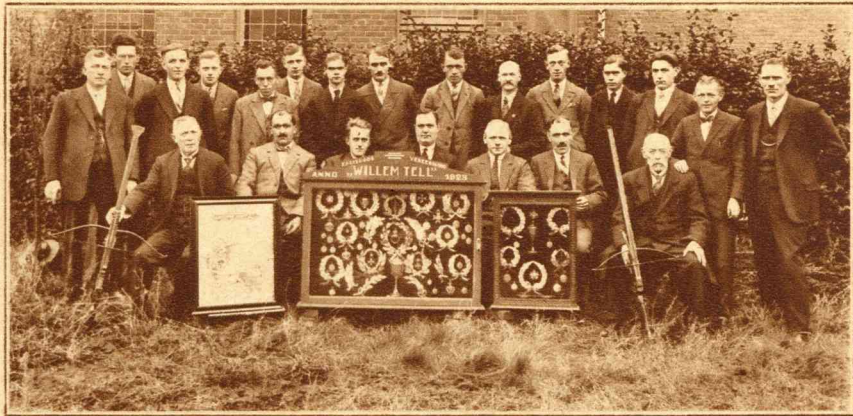
De voetballers eeren dr. Stresemann. Bij den te Weenen gehouden voetbalwedstrijd Weenen—Berlijn, die door duizenden bezocht werd, heeft men het spel één moment gestaakt ter nagedachtenis aan den grooten Duitschen staatsman. Wij geven hier een beeld van dit treffende moment.

Hiernaast: De Prins van Wales heeft de paardensport er aan gegeven en heeft zich nu een vliegtuig aangeschaft. De machine is, wat betreft techniek en comfort, op haar modernst ingericht. We hopen maar dat de Prins nu meer geluk heeft dan in de paardensport, want daarbij lag hij meer naast het paard dan dat hij er bovenop zat.

Te Susteren werd Zondag een propagandadag gehouden voor het behoud van historische kledij. Zoo zien wij de schutterij St. Sebastianus uitgedost in de oorspronkelijke kleding van het Weversgilde uit de 17e eeuw.

De kruisboogschutterij „Willem Tell” te Roermond vierde haar 6-jarig bestaan. Hierboven de kranige schutterij met het groote aantal prijzen, die zij in dezen korten tijd behaald hebben.

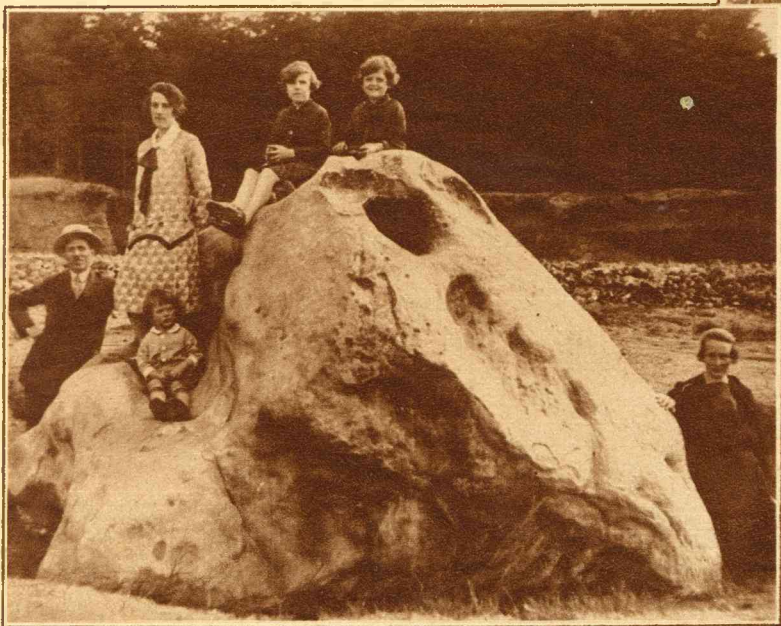
Fotonieuws uit Limburg

De Kempkensweg te Heerlen krijgt 'n verbetering. 't Was ook wel noodig.

De wintervoorraad aardappelen wordt binnengehaald. 'n Aardig kiekje uit Hoensbroek.

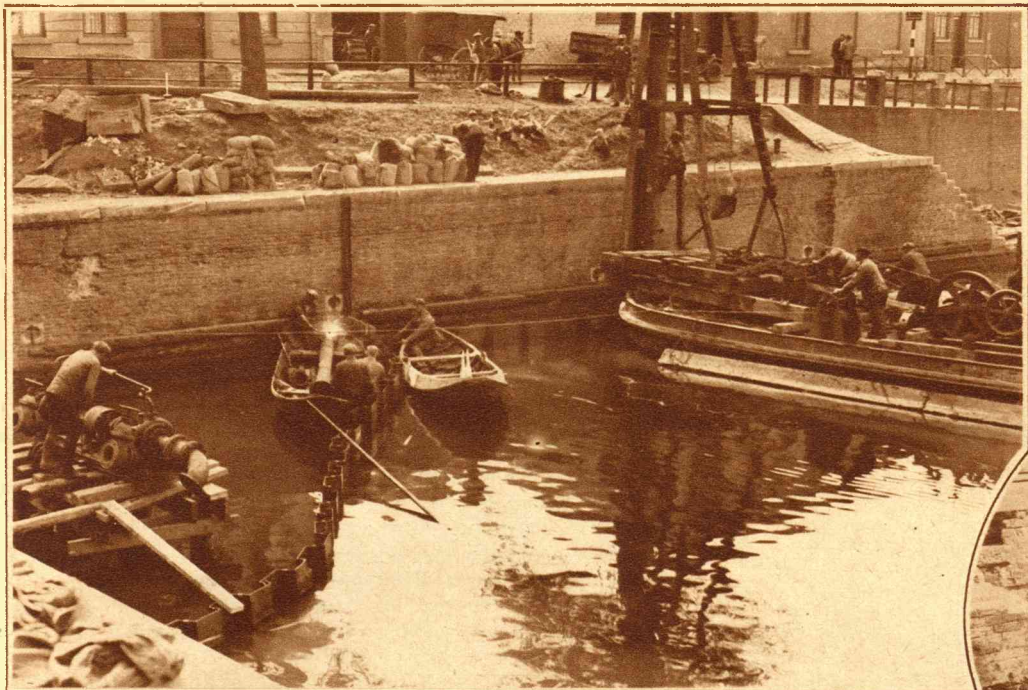

Deze reuzenstein vond men in een kiezelgroeve bij Mechelen-Wittem. Het gewicht wordt geschat op 25 duizend kilo.

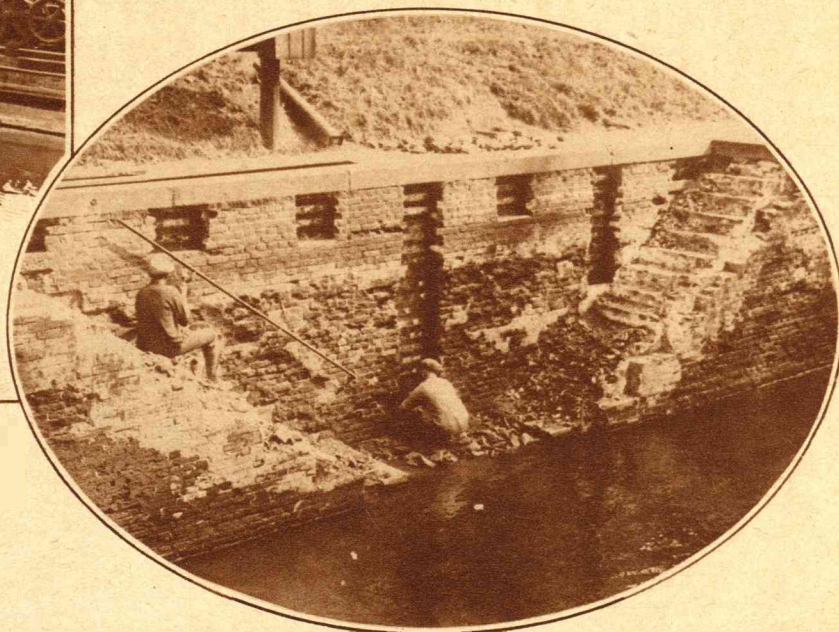
Te Beesel droeg de Eerw. Pater A. Thijssen zijn eerste H. Mis op. Wij fotograferden den Neomist bij het verlaten der kerk, waar een eerewacht van bruidjes en schutters hem huldigde.

Een publieke verkoop van huisraad, zooals men te Weert gewoon is, alvorens te verhuizen, trekt altijd veel belangstelling (Links)

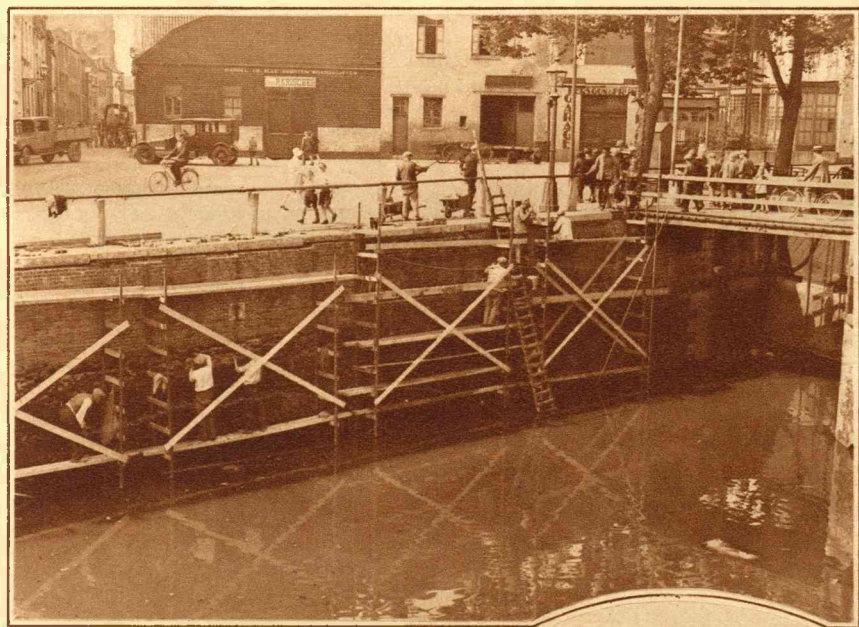

De sluis aan het bassin te Maastricht wordt grondig gerestaureerd. Muren en deuren worden nagezien en hersteld. Kijkje op het heiwerk.

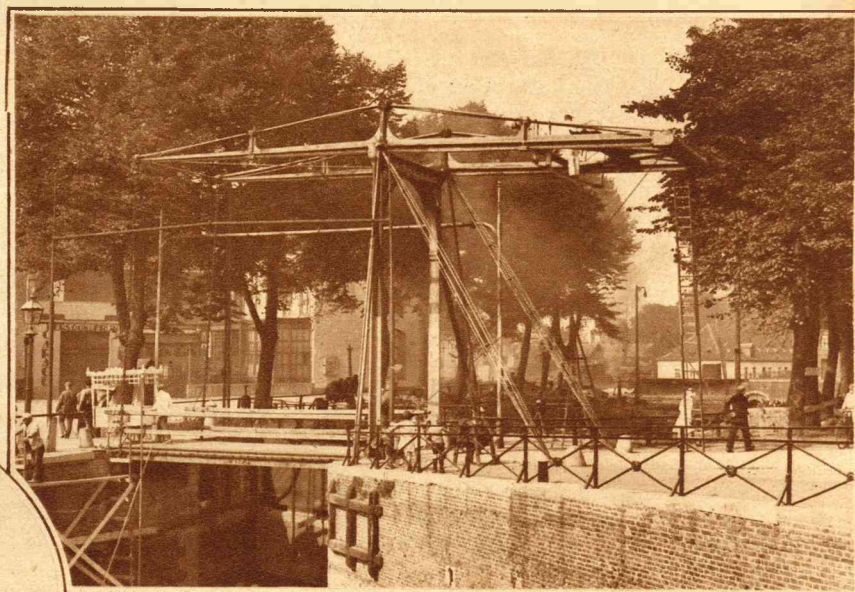
NIEUWS UIT LIMBURG

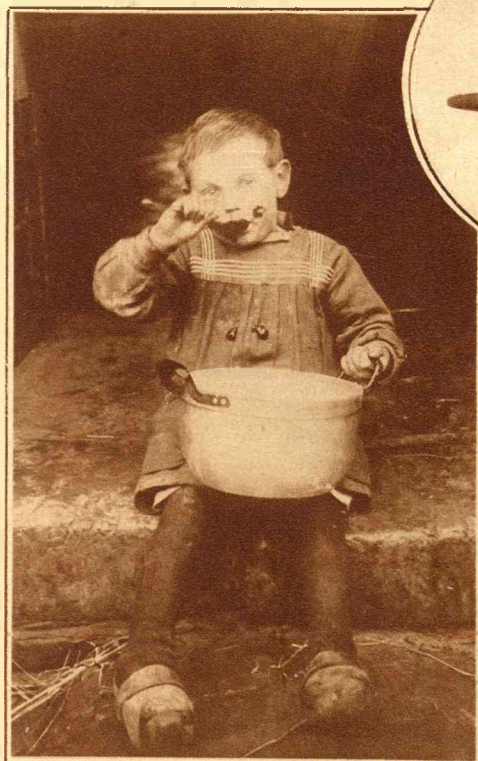
Het restaureeren van de trap in den walmuur.

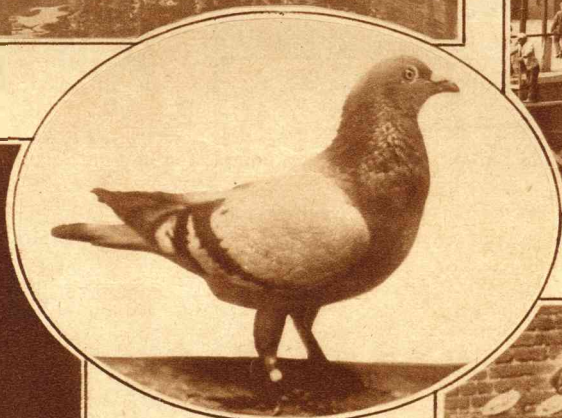
Werkzaamheden aan den walmuur.

De ophaalbrug krijgt een nieuwe verlaag.

Wanneer de kermis-„vlaaje” op het Limburgsche platteland naar den bakker gebracht zijn, mag de jongste kleuter „de kaitel oetsjerre”. Wij zien er hier zoo eentje zich te goed doen aan de laatste resten.

Een foto van de bewuste Blauwe Duivin, Ringn. N. 14. 23. 13007 Vierlanden Kampioene van af Valladolid Spanje. 1400 K.M. (in vogelvlucht berekend). Zij vloog den afstand in twee dagen met slecht weer. Er is in deze duif meer waarde omdat zij reeds als jonge en jarige duif het Kampioenschap wist te behalen en zelfs op alle afstanden groote resultaten bereikte waaronder 1e prijs St. Vincent, enz.

*

Als het kermis is op het Limburgsche platteland, dan bakt de boer „zien vlaaje” liefst met tien, twintig tegelijk. Onze foto geeft hiervan een beeld te Asselt, waar de kleuters met de opgemaakte „spies en deig nae de bekker gaon.”

DE WEDDENSCHAP

Naar het Engelsch van Ladbroke Black

Geautoriseerde vertaling door A. T.

Joachim, heb je misschien iets te eten voor me?" Hij lachte bijna zijn natuurlijke lach. „Maar natuurlijk! Ik zou niet graag, dat je me verried, door van honger te sterven. In de aangrenzende kamer staat het avondeten gereed."

Zij volgde hem in die kamer, waar op een tafel de resten stonden van het maal, dat hij juist gebruikt had, toen het lawaai hem naar buiten had gelokt. Zij nam plaats en at hongerig, terwijl hij haar aankeek met een vreemde uitdrukking in zijn oogen, die ze daarin nog nooit gezien had, alsof hij eerst nu tot de ontdekking kwam, wie zij was en wat zij was. Op bijna vriendschappelijke toon vroeg hij haar, of zij genoeg gehad had.

„Ik ben nu volkomen gereed om te gaan, Joachim," antwoordde zij, opstaande.

Hij sloot de deur met een sleutel af en naar een andere deur gaande, opende hij die, waardoor een steenen trap zichtbaar werd.

„Het zal het beste zijn, om maar stilletjes heen te gaan; langs dezen weg kunnen wij het bosch bereiken zonder gezien te worden," riep hij uit.

De trap afdalend, kwamen zij in een overwelfde gang, waarin het zeer muf rook. Aan het einde van die gang liepen zij weer een trap op waar zich bovenaan weer een deur bevond, en kwamen zoo in de open lucht. Nog geen meter van de deur die zij waren uitgekomen, begon het bosch.

En nu begon voor Cicely een der vreemdsoortigste episodes van dien vreemdsoortigen dag. Zij was alleen met den man, dien zij haatte en verfoede... wiens nabijheid alleen reeds een kwelling was geweest gedurende de lange maanden van haar verloving. Daar in het donkere bosch was zij geheel aan hem overgeleverd en toch, hoe zonderling het ook moge klinken, zij was niet in het minst bang voor hem. Hij was niet langer prins Joachim, de poseerende en op romantische situaties beluste prins Joachim, maar bijna een gewone man. Een paar malen reikte hij haar de hand, om haar over een gevallen boomstam heen te helpen — een doodgewone vriendelijkheid, die echter de prins Joachim, die bij haar vader thuis kwam, nooit zou hebben bewezen, zonder een gebaar van minzaamheid.

Na een half uur waren zij op den weg en, naar de Prins verklaarde, voorbij zijn laatste posten.

„Nu zullen we nog een goede vijftien kilometer te loopen hebben. We zullen ons moeten haasten. Ben je niet te moe?"

Hoewel elke spier van haar lichaam stijf was en al haar leden haar pijn deden, antwoordde Cicely dapper ontkennend. Zwijgend liepen zij voort, de Prins zijn stappen naar de hare regeland. Zoo verstreken er twee uren, waarna zij kwamen aan een met gras begroeid pad, dat rechthoekig op den hoofdweg uitkwam. Daar bleef prins Joachim staan.

„We kunnen anderhalven kilometer winnen, als we dit pad nemen, maar op den weg is het natuurlijk gemakkelijker loopen."

Bijna op van vermoeidheid, dacht Cicely alleen maar aan die anderhalve kilometer winst.

„Laten we dan het pad maar nemen, Joachim," zei ze en begeerig om haar vermoeidheid voor hem te verbergen, voegde ze er als verklaring bij, „als we dezen weg gaan, zullen we vermoedelijk niet door de troepen worden opgehouden."

Het gras was wel zachter aan haar vermoeide voeten, maar het loopen op zichzelf was niet zoo gemakkelijk als op den weg. Een paar malen struikelde zij door een barst in den grond en toen ze tenslotte over een ruw, met zwaar kiezel bestrooid pad langs een rivier liepen, bleef haar voet tusschen twee groote steenen beklemd zitten en viel ze met een uitroep van pijn op den grond. Onmiddellijk stond hij naast haar en tilde haar op.

„Je hebt je toch niet bezeerd, Cicely?"

Zij had haar enkel verzwikt en toen zij haar voet weer op den grond wilde zetten, voelde zij een stekende pijn.

„Is het nog veel verder, Joachim?" vroeg zij.

„Nog maar twee kilometer, Cicely."

Zij werd getroffen door zijn bezorgdheid. Dit

was niet de prins Joachim, de vorstelijke bruid, dien zij altijd gekend had, maar een heel andere man.

„Het doet een beetje pijn," gaf zij toe, „maar ik zal het wel kunnen uithouden, denk ik."

„Wil je me misschien een arm geven...? Ik mag mijn gijzelaarster niet verliezen, vind je wel?"

Door zwaar op zijn arm te leunen, lukte het haar, nog een heel eind verder te komen, maar

DE ZEIS WORDT GESLEPEN.

toen bezwijmde zij ook bijna van pijn en vermoeienis.

„Is het nog veel verder?" vroeg ze weer, en haar stem verried haar wanhoop.

Hij keek haar aan.

„Je bent zeer dapper, Cicely. Tot vanavond schijn ik je niet gekend te hebben. Gek, hè? Kan je niet meer loopen?"

„Ik zal het probeeren," zuchtte zij, „maar ik hoop, dat het niet ver meer is."

Hij stak zijn hand op.

„Luister, je kan de watervallen al hooren."

Werkelijk, de stilte van den nacht werd verbroken door het geruisch van vallend water. Zij strompelde nog een paar passen verder en viel toen op het gras neer.

„Joachim," zei ze met trillende stem, „het is geen aanstellerij... ik wil met je meegaan, om je te bewijzen, dat je niet in de val wordt gelokt, maar ik geloof niet, dat ik nog verder zal kunnen loopen."

Hij keek glimlachend op haar neer.

„Ik heb mezelf al afgevraagd, hoe lang het nog zou duren, eer je het opgaf, Cicely. Je moet me je laten dragen. Ik kan mijn gijzelaarster niet goed missen."

Zij huiverde bij de gedachte, door hem in de armen genomen te worden, maar zij had niet de kracht om zich te verzetten, toen hij zich over haar heen boog, haar optilde en voorzichtig op zijn schouders legde.

„Je kan me daarboven evengoed haten, als

terwijl je probeert, je over den grond voort te slepen, Cicely. No. 17
Het is trouwens niet ver meer."

Zij beet zich op de lippen. Hij lachte haar uit, behandelde haar als een kind... En toch had hij haar gezegd, dat hij haar dapper vond, en was zijn heele houding jegens haar veranderd.

„Het is nog vijf minuten voor tweeën," zei hij na eenige oogenblikken, „we hebben nog tijd genoeg."

Het geluid van het water was nu veel duidelijker hoorbaar — het was een donderend geraas van zwaar neerstortend water. Toen zij het hoofd oplichtte, zag zij den overkant van de rivier, waar de oever stijl uit het water oprees.

Vlak voor hen stond een groepje pijnboomen en rechts daarvan kon zij de witte streep van een waterval zien. Plotseling hoorden zij, boven het geluid van het vallende water uit, eerst flauwtjes, daarna luider en luider, het geronk van een naderenden auto. De stralen der lantaarns verlichtten even later het terrein fantastisch. Zij voelde, dat prins Joachim schrikte en plotseling bleef staan. Zij maakte zich uit zijn armen los en slaagde er in, zich op haar niet pijnlijke voet op den grond neer te laten. Zij meende te bemerken, dat hij nu, op het laatste oogenblik nog een valstrik vermoedde, dat hij misschien nog zou aarzelen en terugkeeren.

„Joachim," riep zij hartstochtelijk uit, „je kunt mijn leven nemen, als er verraad in het spel is."

Zij trachtte de duisternis voor haar met haar blikken te doorboren. De auto had gestopt en de lichten waren gedoofd. Joachim's hand zocht het wapen, dat hij bij zich droeg en trok het uit den holster. Het kwam het meisje voor, dat hij haar aan haar woord zou houden — dat hij besloten was om, als hij in een valstrik geraakt mocht zijn, haar het leven te benemen.

„Verraad of geen verraad, wat maakt dat uit? Daar, dappere meid, heb je mijn revolver. Ik geef je die, om je te bewijzen, dat wat er ook gebeurt, ik jou niet van verraad verdenk."

Een oogenblik was zij zóo verbaasd, dat zij geen woord kon uitbrengen.

„Neem aan, Cicely," zei hij kalm.

Zij stak haar hand uit en nam het wapen van hem aan. Hij was werkelijk edelmoedig, die Prins, dien ze tot nog toe steeds had aangezien voor de incarnatie van zelfzucht.

„Ik... ik heb het wapen niet nodig, Joachim," stamelde zij. „Je hebt me eerst niet geloofd en ik had liever, dat je me nu ook nog niet geloofde."

„De auto die daar zoo juist stopte, brengt, naar ik vermoed, den onderhandelaar uit Mintz. Als er nog iemand anders bij hem is, dan zal ik weten, dat ik in een strik gevangen ben. Maar ik sta er op, dat jij begrijpt, dat ik er jou niet om zal laken. Ik ben er van overtuigd, dat jij oprecht geweest bent en jezelf niets te verwijten zult hebben, wat er ook gebeurt."

Hij bood haar zijn arm aan.

„Kan je dat kleine eindje niet loopen?"

Zij strompelde naast hem voort over het gras naast het groepje pijnboomen. Toen zij daar waren aangekomen, stapte een groote gestalte, gekleed in een oud sportcostuum, naar voren in het maanlicht.

„Zoo, Prins, daar zijn we weer. Het doet me plezier, dat u gekomen bent," riep een vroolijke stem in het Engelsch.

VEERTIENDE HOOFDSTUK

Uitgeput van vermoeienis leunde Cicely tegen den stam van een boom en sloeg vandaar het tooneel gade, dat zich voor haar oogen afspeelde. Daar in het maanlicht stond Dick, gekleed in het oude sportkostuum, dat hij ook droeg, toen zij hem voor de eerste maal had ontmoet, en met de pet een beetje scheef op het hoofd. Hij zag er uit, zooals zooveel gezonde jonge Engelschen, bijna, alsof hij daar was gekomen, om in het maanlicht een fantastisch spelletje golf te spelen, veeleer

dan om te praten over den ruil van een kroon en om te beschikken over een troon.

Prins Joachim keek op en boog zich toen voorover, om den man die op hem toekwam beter te zien. Iets in Dick's stem en houding moest in hem een herinnering hebben wakker geroepen, maar het was hem duidelijk aan te zien, dat hij voor het oogenblik niet wist, waar hij hem meer gezien had.

"Ik heb u al eens eer ontmoet, is 't niet?" zei hij na eenige oogenblikken.

"Ja, we hebben elkaar in Yorkshire ontmoet, Prins, op de hei bij Kilbolton, u weet wel, bij de Druïden-steenen. We hadden toen een klein verschil van meening, dat wij ieder op onze eigen manier oplosten... mijn naam is Standing."

Een oogenblik staarde prins Joachim hem aan en daarna, zich omkeerend, keek hij verbaasd naar Cicely, om vervolgens zijn oogen weer op Standing te richten. Er werd geen woord door hem gezegd, maar zijn oogen verrieden, even duidelijk alsof hij had gesproken, dat hij begreep, dat er een geheime verstandhouding moest bestaan tusschen Cicely en den Engelschman. Dick nam haastig zijn pet af.

"Neemt u me niet kwalijk, juffrouw Vane. Ik had niet verwacht, u hier te zullen ontmoeten."

"Prins Joachim — misschien niet onlogisch — was bang, dat hem een valstrik gespannen werd en daarom heb ik hem aangeboden, om als gijzelaarster mee te gaan. Hij eindigde echter met mij te vertrouwen, vóór wij hier aankwamen en gaf mij dit."

Zij reikte hem de revolver over, die de Prins haar had gegeven. Met een vragenden blik in de oogen nam hij het wapen van haar aan en keek toen onderzoekend naar den Prins.

"U moest dit maar liever terugnemen, Prins," zei hij bedaard. "Ik ben buitengewoon verheugd, dat u besloot, juffrouw Vane te vertrouwen."

De Prins nam de revolver aan en deed die weer in den holster terug.

"Juffrouw Vane is zeer vermoeid en bovendien heeft ze haar enkel verzwikt. Het zou misschien wel goed zijn, eerst voor haar te zorgen alvorens wij met onze bespreking beginnen."

Dit totaal onverwachte bewijs van zorg van een man, dien hij altijd beschouwd had als de verpersoonlijking van zelfzucht, verbaasde Dick evenzeer als het Cicely verbaasd had.

"Bekommer u alstublieft maar niet om mij," viel Cicely hem haastig in de rede. "Ik zal me heel goed redden, zolang ik maar kan blijven zitten."

Zij had zich met een zucht van verlichting laten neerglijden op den zachten, met dennenaalden bedekten bodem en leunde met haar rug tegen een boom. Beide mannen wilden op haar toelopen.

"Vriendelijk bedankt, maar ik gevoel me heel wel," riep zij uit, "en er is hier geen tijd te verliezen, wel?"

Dick keek op zijn horloge.

"Neen, dat is waar. We moeten onze zaken zoo spoedig mogelijk afdoen. Juffrouw Vane heeft u zeker al verteld..."

"Juffrouw Vane heeft mij een boodschap gebracht van mijn neef, prins Peter," viel Joachim hem in de rede. "Zij vertelde mij, dat ik hier zijn behoorlijk bevochtigden vertegenwoordiger zou ontmoeten. In plaats daarvan vind ik hier een mijnheer Standing, dien ik onder min of meer onaangename omstandigheden een paar weken geleden in Yorkshire ontmoet heb."

Dick haalde een van het vorstelijk zegel voorzien enveloppe uit zijn zak.

"Ik heb opdracht om u dat te geven, Prins. U zult er uit zien, dat ik het volkomen vertrouwen bezit van Zijn Koninklijke Hoogheid Prins Peter."

Prins Joachim nam de enveloppe aan, keek naar het zegel en scheurde toen het stuk open. Dick ging naast hem staan en liet het licht van een elektrische zaklantaarn op het document schijnen. Met een grappige grimas keek hij daarbij Cicely aan.

"U ziet wat er staat, Prins. Houder van dit schrijven, de Engelschman Richard Standing, die mijn volle vertrouwen geniet, is gemachtigd met u te onderhandelen over een overeenkomst, die, als zij naar Wij hopen tot stand komt, 't noodeloos vergieten van onschuldig bloed zal voorkomen. Hij is gemachtigd, in alles namens Ons te beslissen. Gegeven door ons, in Ons paleis te Mintz, den

zesden dag van Juli. Peter P." Bent u voldaan over mijn papieren, Prins?" vroeg hij, toen de ander het stuk langzaam opvouwde en weer in de enveloppe stak.

"Voldaan, ja. Maar hoe komt het, dat u in Latavia bent, en wat is de reden, dat de Prins juist u tot zijn vertrouweling heeft gekozen?"

"Is het wel noodig, Prins, dat we daarover spreken?" antwoordde Dick. "Uit het document dat u daar in de hand hebt, ziet u dat het zoo is. Is dat niet voldoende?"

Hij sprak in het Engelsch en het was duidelijk,

De Smeris

*

*Druipsnor op proletenkop
Pruimpie in zijn wangen,
Liet hij lomp en log zijn jas
Om zijn body hangen.
Sjouwershouding, krommen rug,
Knikkend op zijn beenen,
Sjokkend, omgekeerd van vlug,
Over hobbel-steenen.
Smeris was-ie, veel gesmaad;
Met de laagste namen
Smeet en smaalde Jan Plubliek
Als de „pliesies" kwamen.
Dronken zwabber en agent
Waren altijd samen.
Hoeveel menschen had je, die 't
Voor den boef opnamen!
Weet je, wat je worden moet?
't Ventje riep van „Pliesie!
Nauwlijks was het ventje vent,
Weg was zijn ambitie.
Thans komt langs de gladder straat,
Recht van lijf en leden,
Kranig, krachtig en kordaat,
Een agent getreden.
Pak modieus en broek in vouw,
Alles naar behooren.
Lang en lenig, best van bouw
Strak en glad geschoren,
Gentleman, sportief en klaar,
Steeds tot helpen waardig,
Is er ruzie langs den weg,
Hij blijft waakzaam waardig.
In 't verkeer en relletjes
Is hij oppermachtig.
Schelden? Neen, bewondering
Wordt hij thans deelachtig.
Vele wegen tegelijk
Heeft hij te bezweren,
Als hij met zijn stopsignaal
Heen en weer moet keeren
Vraag den weg, hij komt: hm, hm
Noemt hem zonder falen:
Lief voor dames, net van stem,
Spreekt hij zijn drie talen.*

MARTIN VAN WOESIK

dat prins Joachim hem bij zijn vlugge spreken niet geheel kon volgen.

"U bedoelt?"

"Wel, dat we de oude geschiedenis maar moesten laten rusten en ons tevreden moesten stellen met de feiten."

Vragend dwaalden de oogen van Joachim af naar Cicely.

"Ik zou toch wel graag eenige opheldering hebben. U was in Kilbolton en maakte daar kennis met juffrouw Vane en ik heb al eens reden gehad, om mij tegen uw tusschenkomst te verzetten."

"Zou u het nu heusch niet beter vinden, daar niet meer over te spreken, Prins?" riep Dick een beetje geërgerd uit. "U hebt mij bij die gelegenheid in het gezicht geslagen, en het kostte mij eenige moeite, om u tot het uitspreken van een verontschuldiging te krijgen. Het dient nergens toe, zulke kwesties nog eens op te rakelen. We zijn hier, om te spreken over de voorwaarden van een wapenstilstand."

Een plotselinge woede scheen zich van prins Joachim meester te maken.

"Wapenstilstand... Staatsgezag... Politiek, dat zijn niet de eenige dingen, waarop het in het leven aankomt... Denkt u soms, dat ik, omdat

ik Prins ben, niet van vleesch en bloed gemaakt ben?"

Zijn oogen schitterden als die van een krankzinnige.

"U bent hier gekomen als de gezant van mijn neef, om mij te beleedigen... U hebt u geplaatst tusschen mij en de vrouw die ik liefheb. Dat heb ik al dadelijk vermoed, op het oogenblik dat ik u voor het eerst te Kilbolton samen zag."

Zijn stem werd woest en zijn gelaat was van woede vertrokken.

"Kroon en Rijk, wat beteekenen die, vergeleken bij de vrouw die men liefheeft?... U zult haar niet van mij wegnemen... Wij zijn hier alleen... we zullen de kwestie nu meteen als man tegen man uitvechten."

Hij trad op Dick toe, die hem verbaasd aankeek om zijn uitval. De Prins wilde met hem vechten, scheen het, om het meisje, dat zij beiden liefhadden.

"Prins, ik zou er u even om willen wijzen, dat ik ongewapend ben... dat ik u, vertrouwende op uw eer, eenige oogenblikken geleden uw revolver heb teruggegeven."

Prins Joachim richtte zich op, de vuisten geklemd, het heele lichaam trillend van woede. Een oogenblik scheen hij besluiteloos... maar slechts één oogenblik.

"Ik vraag u om geen gunsten, mijnheer Standing en ik zal geen misbruik maken van uw vertrouwen. Maar deze zaak moet nu, op dit oogenblik, tusschen ons worden uitgemaakt."

Toen deed hij iets onverwachts. Hij liep een pas of zes van de plek, waar zij stonden, naar een van de groote steenen, waarmee de grond was bezaaid. Daar nam hij zijn revolver uit den holster en een oogenblik dacht Standing werkelijk, dat het zijn bedoeling was hem neer te schieten, zoodat hij een beweging maakte als wilde hij dekking zoeken, maar in het volgende oogenblik bleef hij weer staan. De Prins had de revolver op den steen gelegd die precies lag tegenover de plek, waar Cicely zat. Toen keerde hij om en kwam terug. Dick keek hem verwonderd aan, toen hij met de hak van zijn laars een lijn op den grond trok.

"Kijk eens, mijnheer Standing, we zullen de zaak op de volgende manier beslechten. Daar ligt het eenige wapen, waarover wij te beschikken hebben. Wij gaan hier achter deze streep staan en worstelen met elkaar en hij die kans ziet, de revolver te grijpen is overwinnaar. Bent u klaar?"

Hoe impulsief, hoe koelbloedig Dick ook was, dit voorstel benam hem toch een oogenblik den adem. De Prins was krankzinnig, dacht hij bij zichzelf. Niemand anders dan hij met zijn sterke voorliefde voor het romantische en het avontuurlijke kon zulk een oplossing uitdenken. Zij moesten dus als twee wilde dieren vechten om het bezit van de revolver... het was idioot.

"Ik zou u nog liever ik weet niet waar zien, Prins," riep hij uit.

Zonder verder een woord te zeggen, sprong de Prins op hem toe.

"U zult vechten... u zult vechten, of u wilt of niet."

De vingers van den Prins omklemden hem de keel en nog voor hij goed begreep wat er gebeurde, voelde hij, dat hij achterover gedrukt werd. Nog een seconde en hij zou op den grond geworpen worden... Op dat oogenblik kwam zijn instinct tot zelfbehoud geheel bij hem boven. Hij, die nog slechts een oogenblik tevoren verklaard had, dat hij er niet aan dacht, aan zulk een zonderling duel deel te nemen, begon nu al zijn kracht en al zijn behendigheid te ontplooien. Met een vlugge beweging bevrijdde hij zich van den greep om zijn keel, en zijn armen om het middel van den Prins slaande, probeerde hij dien op den grond te gooien.

Elkaar vast omklemmend struikelden zij heen en weer, geen van beiden eenig voordeel op den ander behalend. Higgend worstelden zij, totdat beiden op den grond vielen. Dick lag boven, maar voor hij gebruik kon maken van zijn voordeel, was de Prins met buitengewone handigheid onder hem vandaan geglipt. Elkaar vast omklemmend, rolden zij over de lijn die op den grond getrokken was en allengs kwamen zij nader en nader tot den steen, waarop de revolver lag.

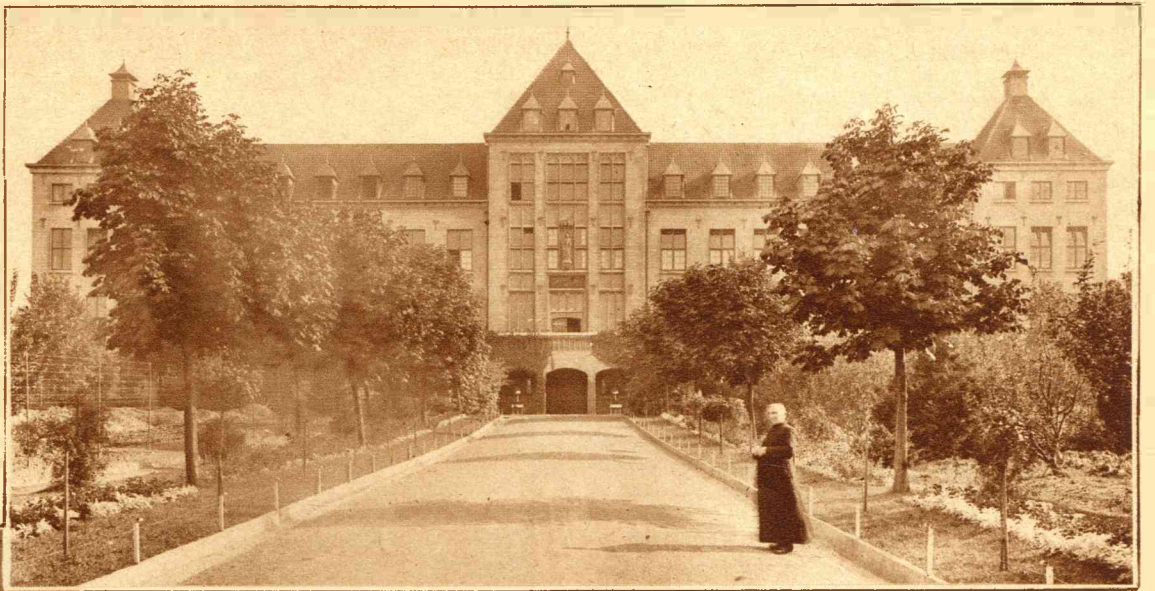
"Om 's hemelswil, Prins, houd toch op met die dwaasheid," hijgde Dick.

(Wordt voortgezet)

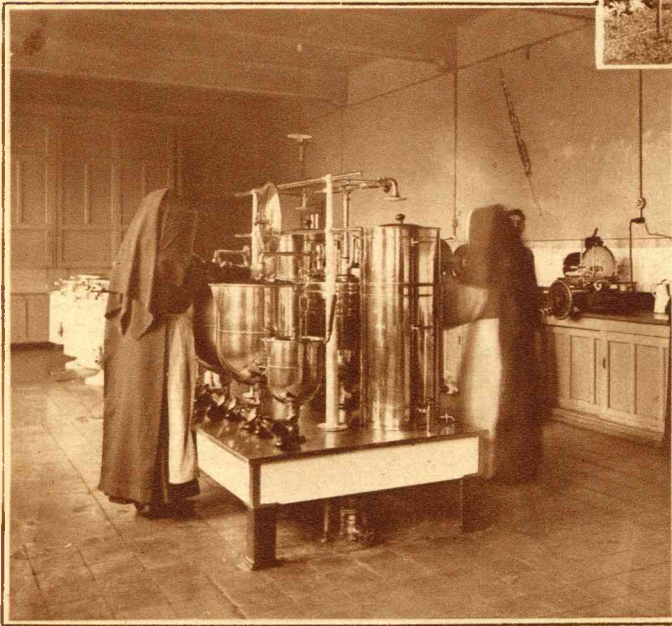
HET VOOGDIJGESTICHT „ST. JOSEPH”

TE HEER BIJ MAASTRICHT

Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst.” Is de kinderziel geen levenswerk waard? Zwaar, opofferend werken is het onder de jeugd, werk met soms bittere teleurstellingen. Maar daar staat tegenover, dat het redden van kinderzielen, ze leiden in goede banen, de kinderen opvoeden tot goede, degelijke staatsburgers, een werk is, waarvoor geen moeite te veel is. Zoo dachten ook zij, die het Voogdijgesticht „St. Joseph” begonnen en zoo denken ze nog.

Vooraanzicht van het machtige gebouw.

Interieur van de zeer modern ingerichte keuken.

De stichting begon in 1911, toen Z. Exc. Mr. E. R. H. Regout als Minister van Justitie optrad. De eerste pater en de eerste broeders kwamen eind 1911 in Heer aan. Voorloopig betrokken ze daar het huis „de Kroon” aan den Grondsveldschen weg, waar ook in Mei de eigenlijke stichter en oprichter, de H.E. Pater G. M. Kusters arriveerde.

Reeds spoedig ging men tot het opnemen van jongens over en kwamen de eerste verpleegden. Met bekwamen spoed is toen het geheel voltooid en zooals de stichting er nu staat, is het een machtig stuk sociaal werk.

Laat ons nu eens het werken van paters en broeders beschouwen. Onder Pater Rector als overste werken enkele paters en een aantal broeders gezamenlijk aan de vorming der jongens. De paters

waarlijk grooten ijver en bezieling. 't Is hard en stug werk, maar de werklieden houden taai vol: alleen al het voortdurend voorbeeld dwingt tot volgen. Ontgoocheling en teleurstelling blijft den opvoeders niet gespaard, maar zij kennen ook de stille vreugde van het ongeweten weldoen en het intieme geluk, dat gelegen is in het bewustzijn, weer een of andere ziel gebracht te hebben tot God.

Wat de jongens zelf aangaat, daarvoor moet u eenig idee hebben van de z.g. „kinderwetten”. Hoewel deze wetten niet in alle opzichten voldoende zijn voor het werk der kinderscherming, is door haar invoering toch een prachtige samenwerking ontstaan tusschen den staat en vele nut-

De jongens eten bij groepen onder toezicht van een broeder

De mandenmakerij.

hebben meer de zuiver godsdienstige vorming in handen, terwijl de broeders, in hun dagelijkschen omgang met de jongens, door hun voorbeeld, hun werken en onderrichtingen in ateliers en ontspanningslokalen, den jongens alles bijbrengen wat nuttig en noodig is in het later leven. Het moeten bruikbare leden der maatschappij worden. Om dit doel te bereiken is geen moeite te veel, geen offer te zwaar. Dag en nacht zijn de broeders bij de jongens, dag in dag uit met hen optrekend en onder hen verkeerend, werken zij met

Ik zal jou eens 'n fijn pakje aanmeten.

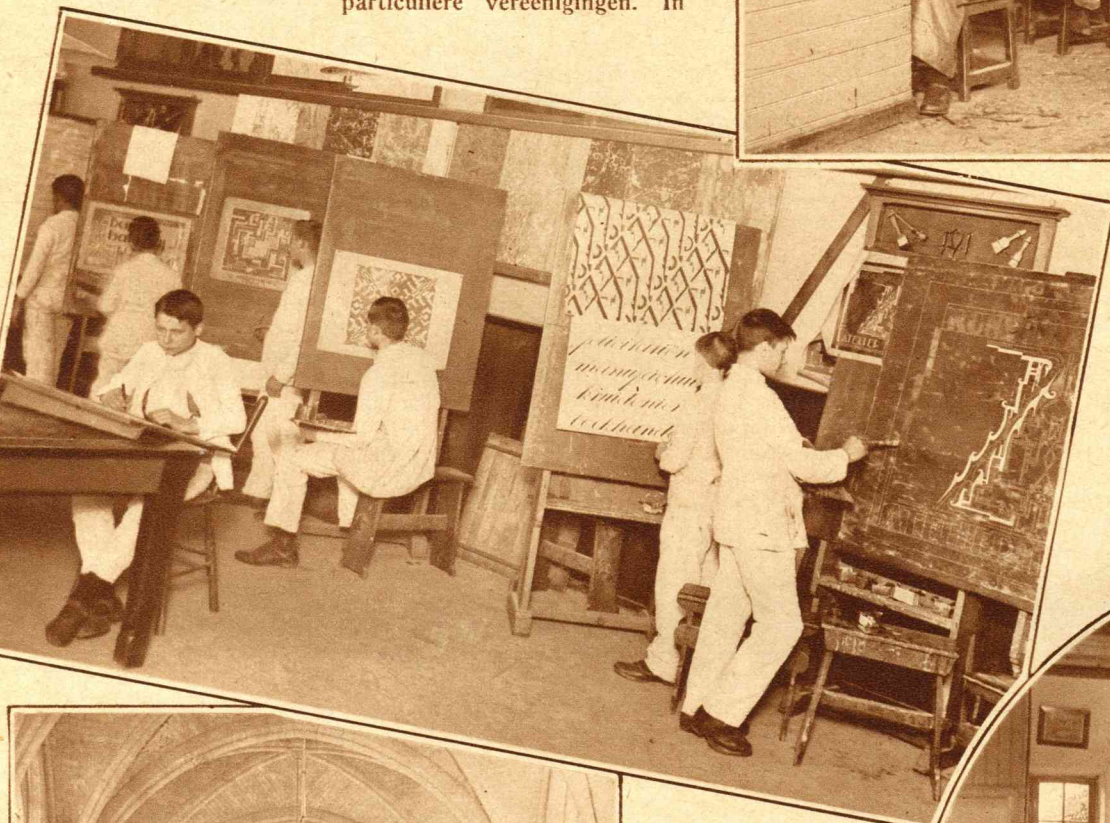
tige instellingen en vereenigingen, die zich bezig houden met de opvoeding van de verwaarloosde jeugd. De staat helpt hen in hun arbeid en steunt hen ook financieel. De kinderretten omvatten echter naast de z.g. verwaarloosde jeugd, „Voogdij-kinderen”, ook de z.g. misdadige jeugd, „Regeeringskinderen”. Kinderen die, ofwel, omdat de ouders de opvoeding verwaarloosen, ofwel, omdat de ouders niet bij machte zijn hun de noodige opvoeding te geven, door den kinderrechtter aan de ouderlijke macht worden onttrokken, vallen onder de groep „Voogdijkinderen”. Kinderen, die op grond van een strafbaar feit, door den kinderrechtter zonder toepassing van eenige straf ter beschikking van de regeering zijn gesteld, heeten „Regeeringskinderen”. Deze worden door den Minister van Justitie in Rijksopvoedingsgestichten geplaatst, ofwel wordt de zorg erover opgedragen aan particuliere vereenigingen. In

Een kijkje in de schoenmakerij.

maal, om nog te veranderen. Ze kunnen zich, onder de bekwame leiding van vakmensen, ontwikkelen in dat vak en later, wanneer ze in de maatschappij komen, op eigen beenen staan.

Dat de jongens de opvoeding waardeeren, blijkt wel uit het feit, dat op Zon- en feestdagen de bestellingen „hun huis” weer op-

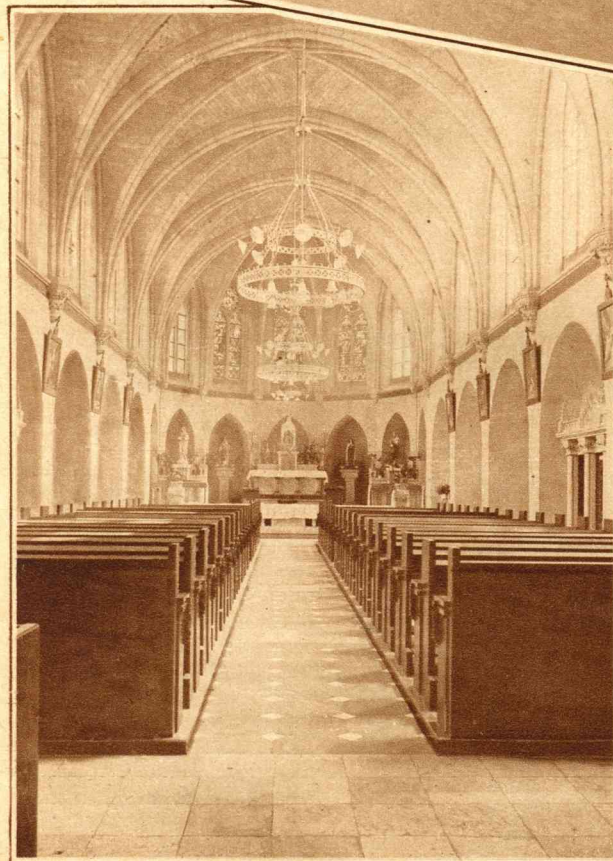
In het schildersatelier, maar prachtig werk gepresteerd wordt.

in de maatschappij. Wanneer ze den schooltijd achter zich hebben, mogen ze zich zelf een vak kiezen, waarin ze zich kunnen bekwaamen.

Blijkt het, dat ze zich vergist hebben, dan wordt het hun toegestaan, doch slechts een-

In den timmervanswinkel.

De prachtige huiskapel.

het laatste geval moeten de kinderen in daarvoor goedgekeurde en aan de vereeniging toebehoorende gestichten geplaatst worden, waarna ze in geschikte gezinnen mogen worden ondergebracht. In het Voogdijgesticht „St. Joseph” zijn beide groepen vertegenwoordigd. De leeftijd varieert van 7—21 jaar; een groot deel ervan zijn weezen.

De opvatting dat deze kinderen zedelijk minderwaardig zouden zijn en dat een Voogdijgesticht een soort tuchtschool, of nog erger, een jeugd-gevangenis is, is beslist verkeerd. Ze worden integendeel opgevoed, beter dan menig kind

Een kijkje in de klas der jongsten van het eerste en tweede leerjaar.

zoeken om daar de paters en broeders en hun vroegere makkers een bezoek te brengen.

Voorals zo tegen Kerstmis is het Voogdijgesticht een algemeen rendez-vous; ze komen van heinde en ver, dan is geen hoekje van het huis onbezet en geen bed blijft onbeslagen.

Paters en broeders, wij wenschen u nog veel succes in uw moeilijke, maar toch prachtig werk. MOSA.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

XI.

No. 7

Hij had den strijd gestreden en gewonnen — waar waren nu de vruchten van zijn overwinning? Een bekrompen, ellendig menschje als Dickenson kon praten van geluk en met stralend gelaat de toekomst zien — Dickenson, die leefde van een hongerloon, die afhing van de luim van zijn patroon en die er 'n eersucht op na hield, die stellig erbarmelijk was. Trent stak een andere sigaar op, en glimlachte. De zaken zouden best terecht komen, met hem — het moest. Wat Dickenson kon bereiken, zou hij zeker bereiken — hij had er recht op, duizendmaal meer.

Hij nam den trein naar Walton, reisde eerste klas, en werd met veel onderscheiding door de beambten op de lijn behandeld. Toen hij uitstapte en door de hal op het stationsplein kwam, riep een stem hem toe. Hij keek scherp om zich heen. Een rijtuig met twee paarden stond te wachten en in het rijtuig zat een meisje met een prachtig mooien hoed, en een overvloed van geel haar.

„Vooruit, oom,” riep ze. „Ik ben er maar eens op uitgegaan, om u te halen. De oude weet van niets. Ze zal zich naar schrikken, als ze me mist. Kunnen we niet een uurtje rondtoeren, nog?”

Haar stem was hoog en doordringend. Terwijl hij er naar luisterde, vergeleek Trent ze onwillekeurig met de stemmen van de vrouwen uit die andere wereld, welke hij vroeger op den middag was ingegaan. Hij keerde zich tot het meisje met gefronste wenkbrauwen.

„Je had je die moeite kunnen sparen,” zei hij kortaf. „Ik heb geen rijtuig besteld, om me af te halen en ik heb er ook geen noodig. Ik ga lopen.”

Zij schudde het hoofd.

„Wat een akelige bui hebt u vandaag!” merkte zij op. „Ik hoef nu niet bepaald te rijden. Maar u wilt misschien alleen lopen?”

„Juist,” antwoordde hij, „precies.”

Zij leunde achterover, met een donkeren blos op haar gezichtje.

„Nu, één ding heb ik tenminste over me,” zei ze scherp: „Ik dring me nooit op, waar ik niet noodig ben.”

Trent haalde de schouders op en wendde zich tot den koetsier.

„Rijd naar huis, Greggs,” zeide hij. „Ik zal lopen.”

De man kwam aan zijn hoed, het rijtuig reed weg, en Trent wandelde langs den stoffigen weg, met een grimmigen glimlach om de lippen. Weldra bleef hij staan voor een kleine, witgeverfde poort, waarop „privé” stond. Hij maakte ze open met een sleutel, dien hij uit zijn zak haalde, en kwam door een kleinen voortuin op een groot, park-achtig terrein. Hij nam zijn hoed af en woei zichzelf al peinzend koelte toe, terwijl hij voortliep. Het eenige, wat zijn lange en alles overheerschende strijd met de „reuzen van Chapel Court” nooit had kunnen verzwakken, was zijn liefde voor buiten. Hij richtte zijn hoofd op, om te genieten van de bries, die van de vlakke van Surrey kwam overwaaien, en hij verkwikte zich heerlijk aan den geur van pasgemaaid hooi en den meer verwijderden geur der pijnboomen op de donkere heuvels daar-ginds. Terwijl hij langs 't gras-

veld kwam, in de richting van het huis, zag hij vol genoegen naar het groote bed met schitterende rhododendrons, die langs het perk stonden, naar de donkere ceders, die neerhingen over het goedgeschoren gras, en naar de zacht gekleurde rozen-tuinen verderop. Het huis zelf was klein maar schilderachtig. Het was een gebouw van grijze steen, met slechts twee verdiepingen, en van waar hij stond, leek 't volkomen weggedoken in bloemen en kloimop. In zeker opzicht zou hij het heel ongaarne verlaten, vond hij. Het was een prettig zomerverblijf voor hem geweest, hoewel het natuurlijk geen geschikte woning was voor een mil-lionnaire. Hij moest nu terstond naar iets anders uitkijken — een landgoed of zoo. Al die dingen zouden nu komen, als iets wat heel vanzelf sprak.

Hij deed een tweede poort open, en kwam thans op een terrein, dat met pijnboomen en kreupelhout begroeid was en aan de grens van zijn huidig bezit lag. Een kronkelpad leidde er doorheen, en toen hij een bocht omkwam, bleef hij opeens staan, met een lichten uitroep. Daar stond een meisje, met den rug naar hem toe, een vlugge schets te maken op een blocnote, die zij in haarhandhield.

„Hallo!” zei hij botweg: „Nog een gast? Wie heeft jou hier gevraagd, jongedame, zeg?”

Zij keerde zich langzaam om en keek naar hem in koele verbazing. Trent zag terstond in, dat hij een vergissing had begaan. Het meisje was eenvoudig gekleed in mousseline japon, maar er was iets aan haar, waar zelfs iemand als Trent zich niet in vergissen kon — dat iedere gedachte uitsloot aan iemand, die zich als ongewenschte gast bij hem kwam indringen, zooals zijn beide nichtjes. Hij wist terstond, dat zij tot die klasse behoorde, waarmee hij nooit in aanraking was gekomen. Zij was de eerste dame, die hij nog ooit had toegesproken, en hij had zijn tong wel willen afbijten, toen hij beseftte, hoe hij dat gedaan had.

„Ik vraag u wel excuus, juffrouw,” zei hij verward. „Het was mijn schuld. Ziet u, u stond met uw rug naar me toe.”

Zij knikte, en glimlachte vriendelijk.

„Als u Mr. Scarlett Trent bent,” zeide zij, „dan ben ik het, die excuus moet vragen, want ik ben op heeterdaad betrapt op een overtreding. Laat ik het u uitleggen.

Het meisje was een stap nader gekomen, terwijl zij sprak, en 'n straal van zonlicht, die zijn weg gevonden had tot dit begroeide plekje, speelde een oogenblik op de losgeraakte krulletjes van haar goudblond haar, en over haar gelaat. Haar lippen waren vaneen in een verrukkelijken glimlach. Zij was heel mooi en thans bereid, om haar oprechte verontschuldigen aan te bieden. Maar Scarlett Trent had niets anders gezien, behalve dien eersten indruk, toen de zon op haar gelaat geschenen had. Hij, die ten allen tijde een sterke man was en over een buitengewone zelfbeheersing beschikte, voelde zich nu zoo hulpeloos als een kind. Een plotselinge bleekheid had zijn gelaat tot de lippen toe overtogen, een vreemd gezoem klonk hem in de ooren en er kwam een nevel voor zijn oogen. Zij was het! Het was niet mogelijk, dat hij zich daarin kon vergissen. Het was het meisje, om wier portret hij in de hut in Bekwando gespeeld had — het kleine meisje van Monty, waarvan deze nog in zijn laatste uur gestemd had! Hij leunde tegen een boom, sprake-loos, en het meisje schrok ervan.

„U bent onwel,” riep zij uit. „Het spijt me zoo. Laat ik naar het huis loopen, om iemand te halen.”

Hij had voldoende kracht om haar tegen te houden. Hij haalde enkele malen diep adem en was weer zichzelf. Hij was geschokt en zijn hart klopte ontzettend, maar hij was tenminste in staat, om verstaanbaar te spreken.

„Het spijt me erg, ik wilde u heelemaal niet doen schrikken,” zeide hij. „Het komt van de warmte. Ik krijg méér zoo'n aanval. Ja, ik ben mr. Trent. Ik weet niet, wat u hier doet, maar u bent welkom.”

„Wat aardig van u, om dat te zeggen,” antwoordde zij opgetogen. „Maar misschien zult u van gedachte veranderen, als u weet, waar ik hier mee bezig geweest ben.”

Hij lachte even.

„Niets verschrikkelijks, zou ik denken. Het heeft er veel van, of u een schets van mijn huis gemaakt hebt. Nu, dat kan me niets schelen.”

Zij stak haar hand in haar taschje en haalde een kleine portefeuille te voorschijn.

„Ik zal een volledige bekentenis afleggen,” zei ze openhartig. „Ik ben journalist.”

„Wat bent u?” herhaalde hij op ietwat matten toon.

„Journalist. Ik ben aan „Het Laatste Nieuws”. Gewoonlijk is dit mijn werk niet, maar de man, die het had moeten doen, is ziek, een ander kan niet teekenen en daarom hebben ze mij gestuurd. Kijkt u toch alstublieft niet alsof ik een geest was! Hebt u nog nooit eerder gehoord van een vrouwelijke journalist?”

„Neen, nooit,” antwoordde hij beslist. „Ik wist niet, dat dames zulke dingen deden.”

Zij lachte vroolijk, maar zachtjes. En Trent begreep toen, wat dat betekende: De muziek van een vrouwenstem.

„O, het is heelemaal niets ongewoons,” antwoordde zij.

„U hebt er toch niet op tegen, dat ik u interview, is 't wel?”

„Dat u wát doet?” vroeg hij verbaasd.

„Dat ik u interview. Daar ben ik voor gekomen, ziet u. En we willen een kleine schets

OP DE MARKT.

van uw huis hebben voor ons blad. Ik weet, dat u daar niet van houdt. Ik heb gehoord, dat u ontzettend ruw geweest bent tegen den armen Morrison van de „Post”. Maar ik zal heel voorzichtig zijn met wat ik zeg.”

Hij bleef naar haar kijken; hij wist niet, hoe hij het had. Van het nette, kleine hoedje, met den witten rand en het vroolijke bosje korenbloemen, tot de sierlijke lakschoentjes toe, was zij gekleed als een echte dame. Een journalist! Hij zag haar nog eens in het gelaat, in de bruine oogen, die hem nu ietwat ongerust gadesloegen; hij keek naar haar mond, met dien trek van humor aan de hoeken en naar de haarlokjes, die weer in het zonlicht straalden. Zij was het. Hij had haar gevonden.

Zij vatte zijn zwijgen op als aarzelen en ging ietwat ongerust voort:

„Ik zal u werkelijk niet veel vragen stellen en het zou me een hoop goed doen, als ik er in slaagde, om met u een interview te hebben. Natuurlijk had ik deze schets niet moeten beginnen zonder uw toestemming. Als u me dat kwalijk neemt, zal ik er dadelijk mee ophouden.

Hij vond zijn spraak terug. Het was tamelijk lomp, wat hij zei, maar welgemeend.

„U kunt hier zoo lang schetsen maken, als u maar wilt,” zeide hij „en ze gebruiken, waar u ze goed voor vindt. 't Is anders maar een heel gewoon huis.”

„Wat aardig van u! En het interview?”

„Ik zal u alles vertellen, wat u maar weten wilt,” zei hij kalm.

Zij kon nauwelijks gelooven, hoe goed ze het getroffen had, temeer, waar zij zich de beschrijving van den man herinnerde, die één van de redactie gegeven had. Hij was grof, ordinar, slecht gehumeurd, de hoofdredacteur moest een pak slaag hebben, dat hij haar naar dien man toe stuurde! Dát had men haar verteld. Zij lachte zachtjes bij zichzelf.

„Het is werkelijk heel vriendelijk van u, mr. Trent,” zeide zij ernstig. „Ik was heel zenuwachtig, toen ik hier naar toe ging, want ik had er geen idee van, dat u zóó vriendelijk zou zijn. Zal ik eerst mijn schets afmaken en kunt u dan me misschien een paar minuten toestaan voor het interview?”

„Net zooals u wilt,” antwoordde hij. „Mag ik het eens zien?”

„Zeker,” antwoordde zij, hem de blocnote voorhoudend. „Maar het is nog niet half af.”

„Zal het lang duren?”

„Ongeveer een uur, denk ik.”

„U bent erg knap,” zei hij, met een lichten zucht.

Zij schaterde het uit.

„De menschen noemen u vandaag den knapsten man van Londen,” zeide zij.

„Bah! De knapheid, waarmee men geld verdient, heeft niet veel om het lijf.”

Dan klemde hij zijn tanden opeen en onderdrukte een krachtige verwensching. Zij was opeens in haar werk verdiept geraakt; maar een schrill gelach van den kant van het grasperk vóór het huis had zich opeens doen hooren, als een scherpe wanklank en hen beiden opgeschrikt. Een meisje met donsachtig haar en in lichtblauw avondtoilet, danste voor een onzichtbaar publiek. Trent's oogen flikkerden van toorn en zijn wangen gloeiden. Dans en gebaren waren nu niet bepaald fijn. Vóór hij het verhinderen kon, was een vloek aan zijn lippen ontsnapt. Daarna durfde hij het meisje naast hem niet eens aan te zien.

„Het spijt me erg,” stamelde hij. „En ik zal

daar onmiddellijk een eind aan maken.”

„O, u hoeft uw kinderen voor mij niet weg te sturen,” zei ze kalm.

Ze keek niet op, maar Trent meende duidelijk een verandering in haar manier van doen waar te nemen.

„Het zijn mijn kinderen niet,” riep hij wild uit, „gelukkig niet. Ik zal ze bij den kop en de beenen pakken en ze mijn huis uitgooien.”

Zij keek een oogenblik op, verrast door die plotselinge heftigheid. Er was geen twijfel aan, hij sprak in ernst. Zij ging voort met haar werk, zonder naar hem te zien, doch haar toon was weer vriendelijker, toen zij sprak.

PAARDJE SPELEN.

Ze rijden gezellig
En vinden het fijn
Om paardje en ezel
En jockey te zijn.
En Mia
Grijpt Lia
Met Marie erop.
En Tilla
Met Carla
En René als kop.
Ten slotte nog Dolf met Willy en Frans,
Die zijn van het paardje de stevige Schwanz.
En als er dan strakjes de etensbel luidt....
Dan is met dit versje ook 't paardjesspel uit.

„Het zal wat langer duren, dan ik dacht, om het goed af te werken,” zeide zij. „Zou ik morgenochtend vroeg terug mogen komen? Hoe laat gaat u naar de City?”

„Niet vóór den middag, in ieder geval,” zeide hij. „Kom morgen gerust wanneer u maar wilt. Voor die deugnieten hoeft u niet bang te zijn. Ik zal zorgen, dat ze u niet te na komen.”

„O, voor mij hoeft u niets te veranderen,” zei ze. „Ik ben er heelemaal aan gewoon, om allerlei soort van menschen tegen te komen in mijn vak, en ik maak er niet het minste bezwaar tegen. Moet u nu niet weg? Ik geloof, dat ik de etensbel hoorde.”

Hij aarzelde. Het was duidelijk, dat hij naar woorden zocht, maar hij was vastbesloten.

„Er is één vraag, die ik u heel graag zou stellen,” zei hij. „Ze zal onbeschoft klinken. Maar zoo meen ik het niet. Ik kan niet precies zeggen, waarom ik 't weten wil, maar ik heb er 'n goede reden voor.”

„Vraag het gerust,” zeide zij. „Ik beloof u, dat ik er op antwoorden zal, als ik kan.”

„U zegt, dat u... journalist bent. Hebt u dat baantje aangenomen voor tijdverdrijf, of... om geld te verdienen?”

„Om geld te verdienen, natuurlijk,” antwoordde zij lachend. „Ik houd van dit werk, maar ik zou er niet half zooveel om geven, als ik er niet mijn brood mee verdiende. Dacht u, dat ik een amateur was?”

„Ik weet het niet,” antwoordde hij langzaam. „Dank u. Dus u komt morgen?”

„Natuurlijk. Goeden avond, mr. Trent.”

„Goeden avond.”

Trent lichtte zijn hoed op en wendde zich onwillig in de richting van het huis, vol van een gevoel, dat er iets wonderlijks met hem gebeurd was. Hij was verstrooid, maar hij bleef staan, om een kleinen hond te aaien, waarvan hij anders nooit de vriendelijkheid opmerkte en hij plukte een geel-witte roos, toen hij het grasperk overstak, en vroeg zich af, waarom die hem toch zoo deed denken aan haar.

X.

Trent's verschijnen op het grasperk werd begroet met een gejuich van geestdrift. De jonge dame in het blauw voerde een *pas seul* uit, en kwam op haar teenen over het perk heen naar hem toe. Het meisje met het gele haar, hoewel ietwat stroef, gaf hem niettemin door 'n steelschen blik te verstaan, dat zij hem niet blijvend haar gunst onthouden had. Zij merkten geen van beiden de ietwat onheilspellende voorkomendheid, waarmee hij haar begroetingen ontving, of de verachting in zijn oogen, toen hij ze zwijgend opnam.

„En waar is de „natie?”, vroeg hij, toen de nichtjes hem tusschen zich in namen en naar huis geleidden.

Zij beantwoordden die geestige vraag met een gillend gelach.

„Mama en dat spook van een dochter zijn in

het salon,” verklaarde miss Mary, de jo gedame met het dons-haar, in 't blauw gekleed, die zoo goed kon dansen. „O, oom, het is om zich náár te lachen! Ze vinden ons niet fatsoenlijk. Mama zegt, dat ze Julie hier vandaan zal moeten sturen, als wij blijven. We zijn geen geschikte kameraadjes voor haar. Die is goed, hè? De oude kerel spreekt zichzelf op het oogenblik moed in met brandewijn, om het u te vertellen!”

Trent lachte hartelijk. De zaak begon hem te interesseeren. Er was een zekere humor in, dien hij opperbest wist te waardeeren.

„Verwacht hij, dat ik jullie weer naar je moeder stuur?” vroeg hij.

„Dat is wel zeker,” verklaarde miss Mary. „De oude vrouw heeft den heelen dag de eerbiedwaardige uitgehangen en heeft me aangekeken met zulke oogen, omdat ik eers salto mortale maakte in de gang en Florence heeft ze uitgescholden, omdat ze een kijkje nam in de provisiekast. Is het niet waar, Florence?”

De jonge dame met het gele haar bevestigde deze verklaring met groote waardigheid.

„Ik had kiespijn,” zei ze, „en mrs. Da Souza, of hoe die oude kat ook heeten mag, was erg ruw. Ik beschouw mezelf als minstens even fatsoenlijk als zij. En dan moet u zien, hoe ze dat gelige kind overal meesleept, om er een vrijer voor te zoeken.”

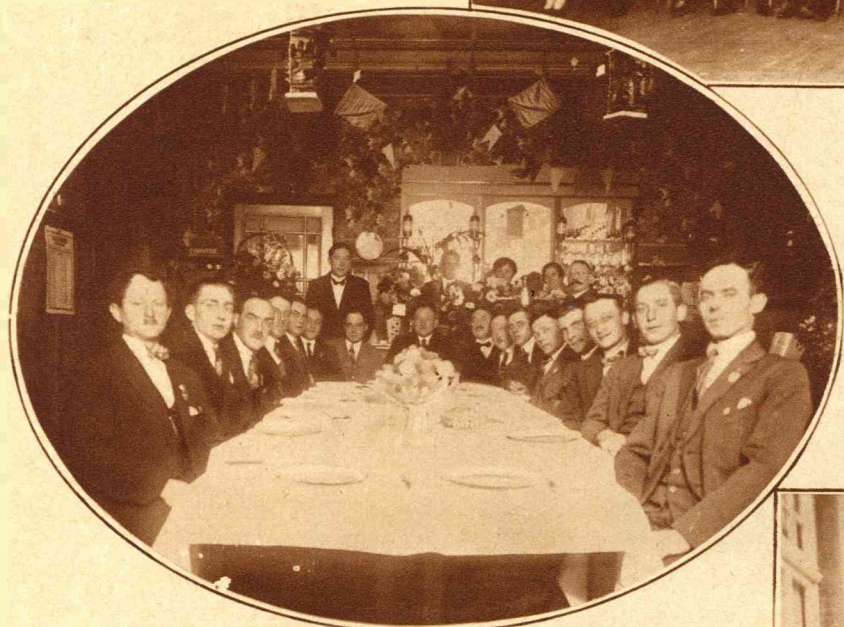
Miss Mary, die was blijven staan, om een bloem te plukken, voegde zich weer bij hen.

„Zeg, oom,” zei ze, „eerlijk is eerlijk en wat u beloofd hebt, moet u doen. We zijn hier niet komen logeeren om voor voetenkleed gebruikt te worden door een dikke oude Jodin. U zult ons toch niet wegsturen om die oude kat?”

„Ik beloof je,” zei Trent, „dat jullie weggaat, als zij weggaat, en niet eerder. Vind je dat voldoende?”

(Wordt voortgezet)

Hiernaast: De Bond van Overheidsperoneel St. Paulus te Roermond herdacht zijn 12½-jarig bestaan door het houden van een feestelijke bijeenkomst in het St. Christoffelhuis, bij welke gelegenheid wij de vereniging en hare leiders kieken.

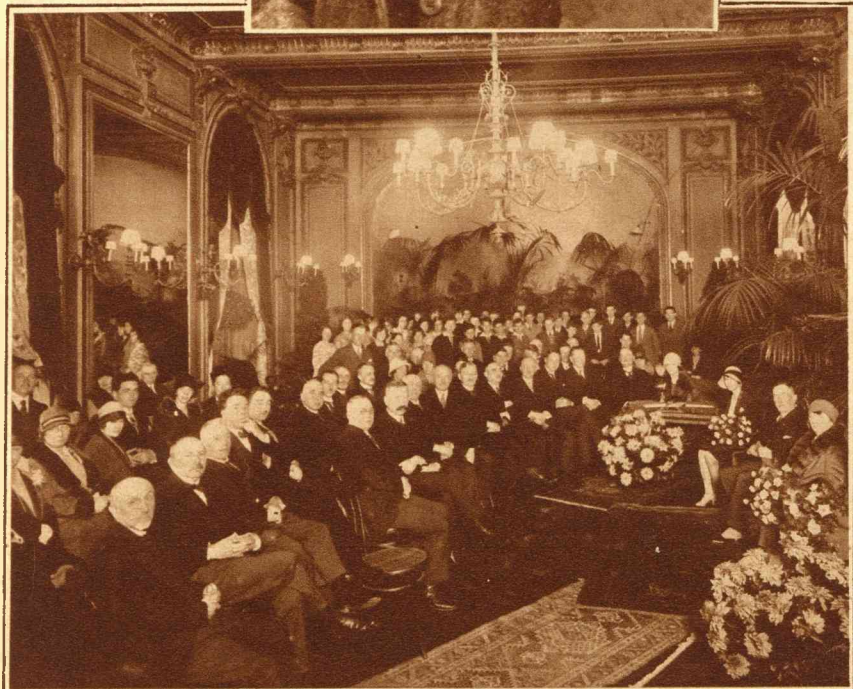
De Spaarvereniging De Vriendenkring herdacht Zaterdag te Roermond haar 20-jarig bestaansfeest door een gezellig samenzijn der leden in het clublokaal.

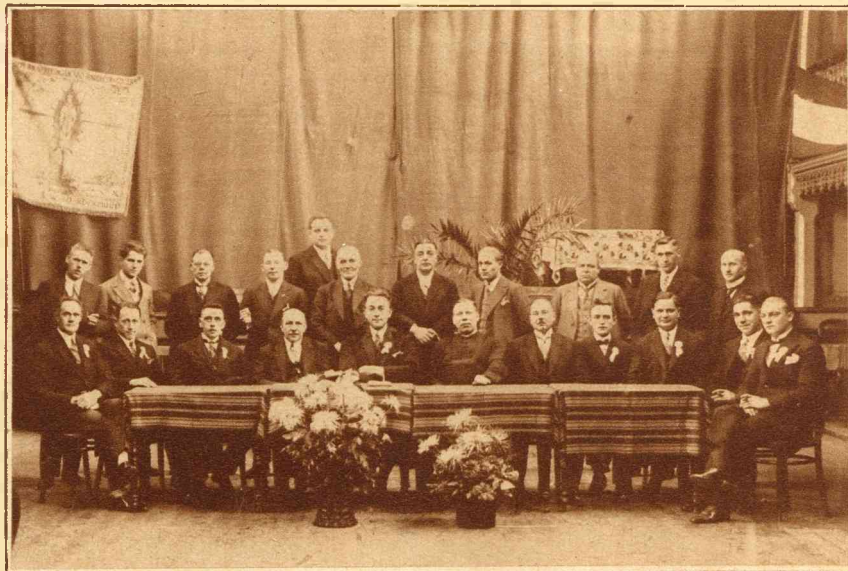
Hiernaast: Roermond heeft niet lang plezier gehad van zijn bekwaamen en voortvarenden burgemeester. De heer Steinweg is benoemd tot burgemeester van Nijmegen.

Zondag 20 October herdenken te Heel de Kleine Broeders en Zusters van den H. Joseph hun 50-jarige vestiging te Heel. Bij deze gelegenheid geven wij hierbij een aardig plaatje der Eerw. Zusters, welke hier de naastenliefde in zoo gulle mate beoefenen.

Dr. J. Hemstege, rector van het Stedelijk Gymnasium te Maastricht nam als zoodanig afscheid. Hierboven Dr. Hemstege en familie, temidden van autoriteiten en leerlingen tijdens de receptie.

De R.K. Handelsreizigersvereniging „St. Wiro“ te Roermond herdacht Zondag j.l. haar 12½-jarig bestaan op feestelijke wijze. Het gezelschap, bestuur en leden tijdens de receptie in de Harmoniezaal.

Jaap Meijer en de Franschman Michard gaan elkaar de overwinning betwisten.

SPORT VAN ZONDAG

De Brabantsche en Limburgsche voetballers, de vertegenwoordigers van afdeling IV van den N.V.B. hebben den roem van 't Hollandsche voetbal in den vreemde hoog gehouden. Nu weten wij wel, dat aan het resultaat van een wedstrijd tegen de Luxemburgers niet overdeven veel waarde mag worden gehecht, doch de voetbalers uit het oude hertogdom hebben toch reeds een vrij behoorlijk spelpeil weten te bereiken. Het zal ons benieuwen, hoeveel Zuidelijke spelers, die Zondag j.l. in Luxemburg uitkwamen, zullen worden gekozen in de vertegenwoordigende Nederlandsche ploeg, welke op 3 November a.s. in Amsterdam tegen de Noren uitkomt. Misschien is de P.S.V. er Broek nog de lang gezochte midvoor.

Het programma, dat tengevolge van bovengenoemde ontmoeting voor de Zuidelijke eerste klasse restte, was natuurlijk zeer ingekrompen. Er vonden slechts twee wedstrijden plaats, waarvan er één van veel belang was voor de bezetting van de bovenste plaats, terwijl van de andere eigenlijk precies hetzelfde kon worden gezegd ten opzichte van de hekkensluiterspositie.

Want M.V.V. was door een tweetal nederlagen geducht in de knel gekomen. De Limburgers hebben zich met een 2-1 overwinning op de kanaries voorloopig in veiligheid gesteld. Trouwens het Maastrichtsche team schijnt ons toch niet zoo zwak, dat het op één van de laatste plaatsen zal belanden. Met Wilhelmina gaat het niet goed. Het loopt den geeltjes niet mee ook. Dat is juist een bedenkelijk verschijnsel. Men zegt wel eens dat een ons geluk meer waarde heeft dan een pond verstand. Dat geldt ook in de voetbalwereld.

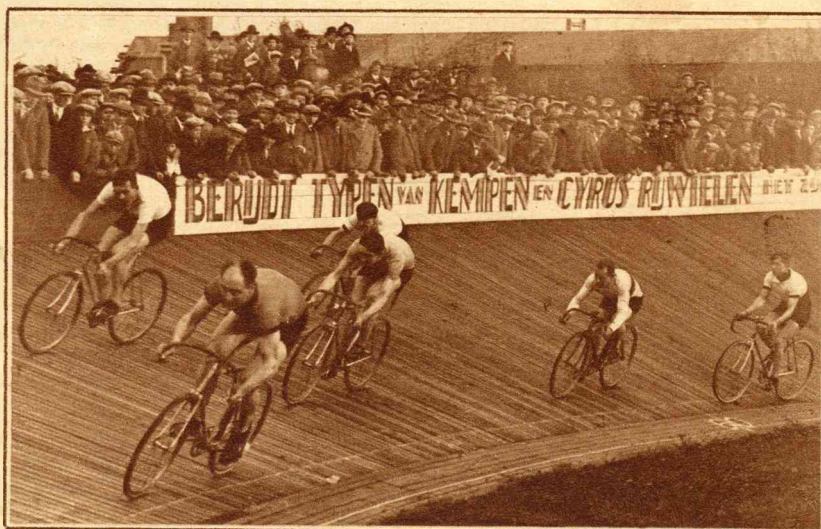
B.V.V. wil kampioen worden. De jongste Bosschenaren hebben al zoo vaak met degradatie-angst rondgelopen, dat zij nu ook de vreugde van het kampioenschap eens willen smaken. Niemand die het ze zal misgunnen en tot op heden is er ook nog niemand geweest, die ze maar een stroobreed in den weg heeft kunnen leggen. Eerst werd P.S.V. geklopt. Dit was een verrassing. Nu ging Zondag N.O.A.D. er aan op eigen terrein. Dit is de tweede surprise, als men tenminste het heele optreden van deze Bossche club tijdens dit seizoen niet als zoodanig wil beschouwen. Temeer waar B.V.V. ook Zondag j.l. weer een zeer behoorlijk spel heeft vertoond, zijn de verwachtingen in de Brabantsche hoofdstad zeer hoog gespannen. 't Is alleen maar jammer, dat Wilhelmina zoo veel zorgen baart.

In de Zuidelijke tweede klasse afdelingen zijn T.A.C., De Valk en Staatsmijn Emma de leiders. Wel staat momenteel in afdeling A. Velocitas bovenaan, doch het herboren cadettenelftal speelde slechts één wedstrijd.

Sterren uit de wielwereld te Heerlen. Piet Moeskops aan den start met Faucheux.

De bijzonder belangrijke wedstrijd tusschen De Valk en Helmond is in een overwinning voor de gastheeren geëindigd, zoodat de oud eerste klassers nu aan den kop gaan, gevolgd door

Moment uit den 50 K.M. koppelwedstrijd met 4 klassementen van 55 ronden. Ook hier schijnt Moeskops een rol van betekenis te spelen.

Een nieuwe charme der glimlach.

Verwijdert slechts den aanslag, die de tanden bedekt.

Wat berooft de tanden van hun ivoren glans? Wat ontleurt ze? En waarom geraken zij zoo veel sneller tot algeheel verval, wanneer zij eenmaal slecht zijn? Waarom wordt het tandvleesch ziek en gevoelig?

Tandartsen beantwoorden deze vragen met één enkel woord - „tandaanslag”.

Voel met Uw tong langs Uw tanden. Wanneer U een glibberigen, slijmerigen laag voelt is dat tandaanslag. Dit is een altijd dreigend gevaar voor Uw mond.

Deze aanslag hecht zich op de tanden vast, waardoor deze dof en grauw worden. Millioenen bacteriën vinden een kweekplaats in dien aanslagen bacteriën tezamen met tandsteen zijn de

hoofdoorzaken van pyorrhea.

Verwijdert nu dien aanslag.

Voorraanstaande autoriteiten op tandheelkundig gebied stelden een speciale tandpasta - Pepsodent genaamd - samen. Deze maakt den aanslag volkomen los.

Probeert Pepsodent.

Ondervindt de resultaten.

Gezonde tanden en gezond tandvleesch hebben 'n dagelijksche bescherming tegen aanslag noodig. Ziet hoe gauw de tanden witter worden - hoe snel nu de schoonheid te voorschijn komt. Het tandvleesch zal weldra steviger worden en zich verharderen. Reeds na enkele dagen gebruik zult U dit ondervinden. Koopt nog heden een tube!

GEDEP. **Pepsodent** HANDELSMERK
De Tandpasta die den aanslag verwijdert.

Aanbevolen door vooraanstaande tandartsen over de geheele wereld. 2613

Tegelen. Helmond is ineens op het tweede plan geraakt, doch wij zijn er van overtuigd, dat de Helmondaren het hierbij niet zullen laten.

Nu Staatsmijn Emma in het Zuiden zoo snel is afgezaakt, gaat het er naar uitzien, dat de Emma wederom zal triomfeeren. Het goede werk van Miranda blijft hier voorts de aandacht vragen.

In Heerlen hebben de voetballers Zondag geduchte concurrentie gehad van de wielwedstrijden. Het gebeurt niet vaak dat men er in de provincie in slaagt mannen als Michard, Faucheux en Moeskops op de baan te krijgen. De zeer actieve baandirectie te Heerlen verdient een eervolle vermelding voor het feit dat zij de Limburgsche wielereenthousiasten — en dat zijn er vele — in de gelegenheid heeft gesteld de grootsten der grooten in actie te zien. Wij houden ons tenminste voor een herhaling aanbevolen, ook al is het al zoo ver in het naseizoen.

VROUWENLEVEN

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000 zijn verkrijgbaar aan het Patronenkantoor, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte, à f 0.55, kinderkleding voor den bij het model aangegeven leeftijd à f 0.55. Bij elk patroon handleiding voor het knippen en naaien, benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld: Naam en adres, nummer van het model en het blad, waarin het voorkomt, en bovenwijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extratoegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder, of met lagere nummers, zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen à f 0.20.

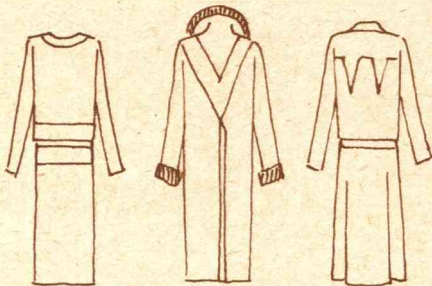

„DE NIEUWE LIJN”
VOOR AVOND-ENSEMBLES

WANNEER DE EERSTE BLAADJES VAN DE BOOMEN VALLEN...

Wanneer de eerste blaadjes van de boomen vallen, kunnen wij onze zomertoilettes met tot volgend jaar vaarwel zeggen en onze winter- en demi-saison-costumes voor den dag halen, kopen of maken. Het „zelfmaken” verdient wel de voorkeur. Niet alleen omdat 't kledingstuk dan een persoonlijk cachet krijgt, maar vooral omdat 't oneindig veel voordeliger is dan het kant en klaar kopen. Iemand die handig in 't naaien is maakt b.v. een complet tegen den prijs, die anderen alleen al voor een klaar gekochten mantel betalen. Met een goed knippatroon, een paar meters stof en de noodige fournituren zijt ge immers klaar! Tot de stoffen, welke dit seizoen het

meest gedragen zullen worden, behooren de diverse kasha's en vooral de praktische tweedstoffen. Vaak worden beide gecombineerd, hetgeen tot alleraardigste resultaten leidt. Zie b.v. no. 5232 van onze teekening. De mantel is hier van bruinachtige tweedstof, terwijl de revers, evenals de japon van beige kasha werden vervaardigd. De japon heeft een geplisseerd voorbaantje en is met knopen en een bruin peau de suède ceintuurtje versierd. Het geheel wordt voltooid door een donkerbruin bont garnituur. 5269. Driedeelig najaarscomplet bestaande uit: rechten mantel van beige tweedstof met bruinen bontkraag en manchetten, rokje van tweed en pull-over van beige wollen tricot, met biezen en ceintuur in afstekende tint. 5228. Zeer praktisch voor najaarswandelingen is deze gedistingeerde mantel-japon van zacht groen tweed, gegarneerd met een wit vest, een groen peau de suède ceintuurtje en een fleurig corsage-bouquet. MARGUERITE.

Rinso

is het zuivere moderne zeepoeder dat uw waschgoed niet slechts brandhelder maakt, doch waarvoor het tevens zoo lang mogelijk meegaat. Houdt dit in gedachte, want Uw waschgoed kost veel meer dan zeep.

kan het ook anders! Ik weet het uit goede bron: alleen de fijnste koffiesoorten worden voor Hag gebruikt. De schadelijke coffeïne wordt uit de ruwe boonen verwijderd en aroma en smaak ontwikkelen zich eerst bij het branden, onverschillig of de boonen gewoon of coffeïne-vrij zijn. Dat is het heele geheim.

Is U Verzamelaar?

Tegen inzending van onderstaanden bon ontvangt U gratis 10 wapenzegels met alle inlichtingen over het schitterend propagandawerk "De Nederlandsche Gemeentewapens", alsmede een prospectus betreffende een wedstrijd in het nateekenen van gemeentewapens. Knipt U dezen bon uit, voordat U het vergeet en zendt U hem nog heden op. U zult er later plezier en genot van hebben.

Nee, ouwe jongen, genot en levensvreugde bovenal!

Het leven is heusch te kort, om je op je dagelijksche genoegens nog te laten bekibbelen. Een verrukkelijk sigaartje en dan niet te vergeten mijn kopje troost. Heerlijk, hoor! Ik geniet er echt van.

Slecht slapen? Hartkloppingen? Nee, man, dat ken ik niet. Ik drink al zoowat 20 jaar niets anders dan Koffie Hag.

Smaak en aroma? Proef eens asjeblijft. Eenvoudig verrukkelijk! Hoe

BON als drukwerk te verzenden aan de KOFFIE HAG MY., Prinsengr. 299-301, Amsterdam C.

Gelieve mij gratis en franco te zenden 10 wapenzegels, alsmede het drukwerk betreffende het verzamelwerk "De Nederlandsche Gemeentewapens"

Naam: Limb.Brab.

Adres:

Plaats:

De man die indruk maakt door het welverzorgde cachet der beroemde Kreymborg-coupe. Let U maar eens op hoe zuiver die kraag om den hals sluit en wat een mooie valling er zit in die prachtige brede revers. Maar het best kunt U er toch over oordeelen als U zelf deze Kreymborg-jas eens aanpast. U voelt de kwaliteit!

Kreymborg

KINKHOEST

Verzacht de benauwde hoestbuien, waaraan de kinkhoest de verzwakke lichaampjes Uwer kinderen blootstelt. Verkort den duur der slopende ziekte en vermijdt het gevaar voor ergere gevolgen met de tegen kinkhoest terecht beroemde

AKKER'S ABDIJSIROOP VOOR DE BORST

Prijs: F 1.50 F 2.75 F 4.50

Adverteeren doet verkoopen!

TUBERCULOSE

T.B.C.-Patienten, bespoedigt Uwe genezing door een kuur met **granuline**. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: "Wenken en raadgevingen bij de behandeling van Tuberculose en Scrofulose" over de gunstige resultaten, daarmee verkregen bij tuberculose en klierziekte. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

IN DE KROEG

Student ('s avonds tevergeefs naar zijn jas zoekend): „Kellner, waar kan toch mijn jas gebleven zijn?”

Kellner: „Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar u had, toen u kwaamt, geen jas aan.”

Student: „De hoeveelste is het dan, vandaag?”

Kellner: „De negen en twintigste, mijnheer.”

Student: „Ja, ja, dan is het best mogelijk.”

LASTIG

„Waar heeft de jongen pijn?”

„Dat is het juist, dokter. Jantje is zoo dun, dat wij niet weten of hij pijn op zijn borst of op zijn rug heeft.”

VOOR DE RECHTBANK

Nieuw benoemd rechter (tot beklaagde): „Hoe heet je?”

Beklaagde: „Men kan wel zien, dat u een nieuwe bent, de anderen kennen mij wel.”

Vader (in 't bierhuis): „Zeg Jantje, als moeder je straks vraagt, hoeveel bier ik heb gedronken, dan zeg je drie, verstaan?”

Jantje: „Ja, vader.”

Moeder (thuis): „Zeg eens, Jantje, hoeveel glazen bier heeft vader gedronken?”

Jantje (aarzelend): „Drie... moeder.”

Moeder: „Zoo — drie? En hoeveel glazen heeft hij dan betaald?”

Jantje: „Zes!”

LINDOORNS

en Eeltknobbels verdwijnen in 3 seconden

DE wetenschap heeft de nieuwe methode voor het verdrijven van likdoorns en eeltknobbels vervolmaakt. U stipt zelfs de meest pijnlijke likdoorns met deze wonderbaarlijke vloeistof aan, welke de uitwerking heeft als van een plaatselijke verdoving. De pijn is binnens 3 seconden weg. Spoedig verschrompelt de likdoorn en gaat los zitten.

U kunt hem met uw vingers wegnemen. De gehele likdoorn is weg. Werkt hetzelfde uit op elke soort likdoorn of eeltknobbel. Vraagt uw apotheker naar „Gets-it.” Snelle resultaten verzekerd. Overal verkrijgbaar

Prijs per flacon / 0.90.
Imp. N.V. v/h.
HENRI SANDERS
Keizersgracht 52, A' dam

GETS-IT

Lina Cavalieri

Gevierde Parijsche Schoonheids Specialiste
adviseert het gebruik van
Palmolive zeep

"Altijd beveel ik naast mijn eigen
schoonheidsmiddelen, de zeep samen-
gesteld uit palm- en olijfoliën aan.
Door grondige reiniging der poriën
behoudt de huid een zachte, gezonde
gesteldheid."

Lina Cavalieri

61, AVENUE VICTOR EMMANUEL III, PARIS.

"IK word bezocht door de meest be-
kende schoonheden van twee wereld-
deelen" zegt Madame Cavalieri. "En
altijd beveel ik haar naast mijn eigen
schoonheidsproducten Palmolive zeep aan.
Wanneer vuil, stof, crème, poeder en rouge
in de poriën komen, verstoppden deze."

Mme. Cavalieri is er van overtuigd
dat het ongeëvenaarde schuim van Palm-
olive de huid geheel bevrijdt van vuil en
rouge en haar zacht en glanzend houdt.

Maak met beide handen een zacht
schuim uit Palmolive zeep en warm water.
Wrijf dit gedurende twee minuten in de
huid en spoel daarna af, terwijl gij het
water geleidelijk tot ijskoud afkoelt. Ge-
bruik bij een droge huid een beetje cold
cream. Een vette huid verkwikt men
door gebruik van een lotion van samen-
trekkende werking en dag-cream, voordat
men opmaakt.

LINA CAVALIERI, die
het tooneel heeft verlaten
teneinde haar schoonheids-
kennis bekend te maken
aan de mooiste vrouwen
der wereld, vertelt haar
clientèle van een een-
voudige schoonheidsbehan-
deling thuis. "Ik ben er
van overtuigd" zegt zij,
"dat een zeep, vermengd
met palm- en olijfoliën,
door grondige reiniging der
poriën, de huid zacht en
gezond houdt."

20 cent
PER STUK

PALMOLIVE ZEEP

GRATIS zenden wij U op aanvraag het schoonheidsboekje, getiteld:
„Hoe men over de geheele wereld den teint der jeugd behoudt”.
Afdeling Reclame, Colgate Palmolive Peet Co. N.V. Spuistraat 64-70, Amsterdam C.

„Hier is een boek, dat u moet lezen,” sprak de
boekverkooper.

„Ik lees niet,” sprak de man.

„Neem het dan mee voor uw vrouw.”

„Ik heb geen vrouw.”

„Dan voor uw familie.”

„Ik heb geen familie; ik heb niets anders dan
een hond.”

„Welnu,” sprak de koopman, „is dat dan niet

een mooi, zwaar boek om uw hond mee naar zijn
kop te gooien, als hij staat te janken?”

„Gisterenavond ontmoette ik een man, die me
om een aalmoes vroeg. 'k Heb hem alles gegeven
wat ik bij me had. Er was iets in zijn uiter-
lijk, dat me daartoe drong.”

„Z'n diepe ellende?”

„Neen, de revolver die hij in de hand hield.”

Stoomwasscherij „Edelweiss”
GEBR. GIESBERS - ROERMOND
Het beste adres voor het be-
handelen van de huishoudwasch
Specialiteit in stoomen en verven
Depôts in alle plaatsen van Limburg
Ververij en Chemische Wasscherij

ROERMOND Neerstraat
HOTEL KISSELS. Modern-
ste comfort ter stede. Auto-
garage aan huis. Uitpakkamers

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. **DE** genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBURG

Oosterpark 45, Amsterdam

Adverteeren... is
bekend blijven!

VERKEERD BEGREPEN

Een eenvoudig man kwam bij dokter Smeerman
en klaagde hevig over rheumatiek in den boven-
arm; al een paar maanden had hij er last van en 't
werd steeds erger.

De arts onderzocht de bedoelde plek en zei:
„Ik zal je wat geven.”

Hij schrijft een recept, en terwijl hij het geschre-
vene met een vloeipapieren rol droogt, zegt hij:
„Daarmee wrijf je de gevoelige plek driemaal
daags; kom de volgende week nog eens terug.”

Toen de patiënt zich verwijderd had, miste de
dokter op onverklaarbare wijze zijn vloeipapieren
rol, doch de volgende week kwam de man terug,
met het vermiste voorwerp in de hand.

„Nou, dokter,” sprak de lijder, „driemaal daags
heb ik me daarmee gewreven en al 't papier is er
af, maar geholpen heeft 't geen zier.”

UIT AMSTERDAM

Naast me woont een timmerman, die met één
knechtje werkt. Dat maakt, dat het werkplaatsje
nogal eens dicht moet, en dan hangt hij een stuk
papier voor het raam, waarop staat, waar men zich
te vervoegen heeft.

Gisteren waren ze beiden aan het schoffen en
met een gerust geweten had de baas voor de deur
gehangen: „Wij zijn schoffen.”

EEN BEPROEFD MIDDEL

Een boer wandelde door een der Amsterdamsche
straten en zag o.a. een kaalhoofdig kapper in de
deur van zijn winkel staan.

„Mijnheer,” zegt ons boertje, „verkoopte gij ook
van dà goedje, waar de hoare weer oan 't groie
goan?”

„O ja, vriend,” luidt het antwoord, „kom maar
binnen. Kijk eens, hier heb ik een middel dat ik
elkeen kan aanbevelen. Zie, daar hangen de getuig-
schriften van alle professoren, die het gebruikt
hebben. Vier en twintig uur na het gebruik is de
haargroei duidelijk zichtbaar.”

„Wai nou,” zei de boer, „gooi dan maar effekes
'n half fleske over oewen kop, dan kom ikke over-
marge sikuur kieke hoe 't er mee steet... Goeie
mèrege.”

WAT RUBENS VERMOCHT

Iemand hoorde, dat Rubens eens met één enkele
penseelstreek een lachend kindergezicht in een
hulend veranderd had.

„Daar heb je geen penseel voor noodig, dat kan
ik met mijn hand wel af!” gaf hij droog ten
antwoord.

PUROL geneest en verfraait de huid

LIMBURG IN BEELD
Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2, bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-
Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van
dit blad. — Al onze abonne's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)